

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

L 218

Ediția
în limba română

Legislație

Anul 56
14 august 2013

Cuprins

I Acte legislative

DIRECTIVE

- ★ **Directiva 2013/38/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 august 2013 de modificare a Directivei 2009/16/CE privind controlul statului portului ⁽¹⁾** 1
- ★ **Directiva 2013/40/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 august 2013 privind atacurile împotriva sistemelor informatice și de înlocuire a Deciziei-cadru 2005/222/JAI a Consiliului** 8

DECIZII

- ★ **Decizia nr. 778/2013/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 august 2013 de acordare a unei asistențe macrofinanciare suplimentare Georgiei** 15

II Acte fără caracter legislativ

REGULAMENTE

- Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 779/2013 al Comisiei din 13 august 2013 de stabilire a valorilor forfetare de import pentru fixarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume** 24

Preț: 3 EUR

(continuare în pagina următoare)

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

RO

Acele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

DECIZII

2013/430/UE:

- ★ Decizia de punere în aplicare a Comisiei din 12 august 2013 privind sumele transferate în contul exercițiului financiar 2014 din programele naționale de sprijinire a sectorului vitivinicol către schema de plată unică, astfel cum se prevede în Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului [notificată cu numărul C(2013) 5180]..... 26

2013/431/UE:

- ★ Decizia de punere în aplicare a Comisiei din 12 august 2013 de autorizare a prelungirii de către statele membre a autorizațiilor provizorii acordate pentru substanțele active benalaxil-M și valifenalat [notificată cu numărul C(2013) 5184] ⁽¹⁾..... 28

Aviz cititorilor – Regulamentul (UE) nr. 216/2013 al Consiliului din 7 martie 2013 privind publicarea electronică a *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene* (A se vedea coperta a treia)

Aviz cititorilor – Modalitatea de citare a actelor (A se vedea coperta a treia)

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

I

(Acte legislative)

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2013/38/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 12 august 2013

de modificare a Directivei 2009/16/CE privind controlul statului portului

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 100 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) La 23 februarie 2006, Organizația Internațională a Muncii („OIM”) a adoptat Convenția din 2006 privind munca în domeniul maritim („MLC 2006”) cu scopul de a crea un instrument unic, coerent, care să reunească în măsura posibilului toate standardele actualizate prevăzute de recomandările și convențiile internaționale existente privind munca în domeniul maritim, precum și principiile fundamentale existente în alte convenții internaționale din domeniul muncii.
- (2) Decizia 2007/431/CE a Consiliului ⁽³⁾ a autorizat statele membre să ratifice, în interesul Comunității Europene, MLC 2006. Prin urmare, statele membre ar trebui să procedeze în acest sens cât mai curând posibil.
- (3) Atunci când efectuează inspecții în cadrul controlului statului portului în conformitate cu Directiva 2009/16/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind controlul statului portului ⁽⁴⁾, în legătură cu chestiuni reglementate de convențiile pe

care nu le-au ratificat încă și care prevăd că fiecare navă este supusă controlului de către ofițeri autorizați în mod corespunzător atunci când se află în portul altui stat contractant sau al altei părți contractante, statele membre ar trebui să depună toate eforturile pentru a respecta procedurile și practicile prevăzute de convențiile respective și ar trebui, astfel, să se abțină de la raportarea către Organizația Maritimă Internațională (OMI) și/sau către OIM în legătură cu controlul statului portului. Statele membre care nu au ratificat încă o convenție internațională vizată de Directiva 2009/16/CE la momentul intrării sale în vigoare ar trebui să depună toate eforturile pentru a stabili condiții similare la bordul navelor lor, în conformitate cu cerințele convenției.

- (4) În scopul asigurării unei abordări armonizate a aplicării efective a standardelor internaționale de către statele membre atunci când efectuează atât inspecțiile în cadrul controlului statului de pavilion, cât și în cadrul controlului statului portului și pentru a evita neconcordanțele dintre dreptul internațional și dreptul Uniunii, statele membre ar trebui să urmărească ratificarea convențiilor până la data intrării lor în vigoare, cel puțin în ceea ce privește acele părți care sunt de competența Uniunii.
- (5) MLC 2006 stabilește standarde de muncă în domeniul maritim pentru toți navigatorii, indiferent de naționalitatea lor și de pavilionul navelor la bordul cărora își desfășoară activitatea.
- (6) În sensul Directivei 2009/16/CE, este preferabil ca termenii „navigator” și „echipaj” să fie nu definiți ci, mai degrabă, ca aceștia să fie interpretați în fiecare context în modul în care aceștia sunt definiți sau interpretați în convențiile internaționale relevante. În special, în ceea ce privește aplicarea MLC 2006, termenul „echipaj” ar trebui să fie interpretat ca făcând referire la termenul „navigator” astfel cum este definit în MLC 2006.
- (7) Pentru orice aspecte reglementate de prezenta directivă care privesc aplicarea MLC 2006, inclusiv în cazul navelor cărora nu li se aplică codul de management

⁽¹⁾ JO C 299, 4.10.2012, p. 153.⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 2 iulie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 22 iulie 2013.⁽³⁾ JO L 161, 22.6.2007, p. 63.⁽⁴⁾ JO L 131, 28.5.2009, p. 57.

internațional de securitate, trimiterile din Directiva 2009/16/CE la termenul „companie” ar trebui interpretate ca însemnând „armator” astfel cum este definit de dispozițiile relevante din MLC 2006, întrucât această din urmă definiție corespunde mai bine necesităților particulare ale MLC 2006.

- (8) O parte semnificativă dintre standardele MLC 2006 sunt puse în aplicare în dreptul Uniunii prin intermediul Directivei 2009/13/CE a Consiliului din 16 februarie 2009 de punere în aplicare a acordului încheiat între Asociația Armatorilor din Comunitatea Europeană (ECSA) și Federația Europeană a Lucrătorilor din Transporturi (ETF) cu privire la Convenția din 2006 privind munca în domeniul maritim⁽¹⁾ și al Directivei 1999/63/CE a Consiliului din 21 iunie 1999 privind Acordul de organizare a timpului de lucru al navigatorilor, încheiat între Asociația Proprietarilor de Nave din Comunitatea Europeană (ECSA) și Federația Sindicatelor Lucrătorilor din Transporturi din Uniunea Europeană (FST)⁽²⁾. Acele standarde din MLC 2006 care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2009/13/CE sau al Directivei 1999/63/CE sunt puse în aplicare de statele membre în conformitate cu directivele menționate.
- (9) Ca principiu general, măsurile adoptate pentru punerea în aplicare a prezentei directive nu ar trebui în niciun caz să constituie un temei care să justifice o reducere de către statele membre a nivelului general de protecție a navigatorilor de la bordul navelor care arborează pavilionul unui stat membru în temeiul dreptului Uniunii aplicabil în domeniul social.
- (10) MLC 2006 conține dispoziții de garantare a respectării legii, care definesc responsabilitățile statelor care îndeplinesc obligațiile de control al statului portului. Pentru a proteja siguranța și pentru a evita denaturarea concurenței, statelor membre ar trebui să li se permită să verifice respectarea dispozițiilor din MLC 2006 de către toate navele care fac escală în porturile și ancorajele lor, indiferent de statul al cărui pavilion îl arborează.
- (11) Controlul statului portului este reglementat de Directiva 2009/16/CE, care ar trebui să includă MLC 2006 printre convențiile a căror punere în aplicare este verificată de către autoritățile statelor membre în porturile acestora.
- (12) Atunci când efectuează inspecții în cadrul controlului statului portului în conformitate cu Directiva 2009/16/CE, statele membre ar trebui să țină seama de dispozițiile MLC 2006 care prevăd că certificatul de muncă în domeniul maritim și declarația de conformitate a muncii în domeniul maritim trebuie să fie acceptate ca dovezi prima facie a respectării cerințelor MLC 2006.
- (13) Dreptul Uniunii ar trebui, de asemenea, să reflecte procedurile prevăzute în MLC 2006 cu privire la tratarea plângerilor de pe uscat referitoare la aspectele pe care le abordează această convenție.

- (14) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a Directivei 2009/16/CE, Comisiei ar trebui să i se confere competențe de executare. Comisia ar trebui să fie autorizată să adopte acte de punere în aplicare pentru punerea în aplicare a unei metodologii de examinare a parametrilor de risc generici care vizează îndeosebi criteriile privind statul de pavilion și criteriile privind performanța companiei, pentru asigurarea unor condiții uniforme de aplicare a inspecțiilor extinse, inclusiv elementele de risc care trebuie acoperite, pentru a asigura aplicarea uniformă a procedurilor privind controlul și verificările de securitate ale navelor, pentru stabilirea unui format electronic armonizat de raportare a plângerilor conexe MLC 2006, pentru punerea în aplicare a unor proceduri armonizate de raportare a deficiențelor evidente de către piloți și autoritățile sau organele portuare și a acțiunilor subsecvente ale statelor membre, pentru stabilirea modalităților de publicare a informațiilor privind companiile cu performanțe scăzute sau foarte scăzute, a criteriilor de agregare a datelor relevante și a frecvenței actualizărilor. Acesta reprezintă un exercițiu tehnic de mare complexitate, care trebuie efectuat în contextul principiilor și al criteriilor stabilite prin respectiva directivă. Competențele menționate ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie⁽³⁾.
- (15) Actele de punere în aplicare referitoare la metodologia de examinare a parametrilor de risc generici care vizează îndeosebi criteriile privind statul de pavilion și criteriile privind performanța companiei, la rapoartele întocmite de piloți și de autoritățile sau organismele portuare, inclusiv la procedurile armonizate de raportare a deficiențelor evidente de către piloți și autoritățile sau organele portuare și a acțiunilor subsecvente ale statelor membre, și la modalitățile de publicare a informațiilor privind companiile cu performanțe scăzute sau foarte scăzute, nu ar trebui adoptate de Comisie în cazul în care comitetul prevăzut de prezenta directivă nu emite un aviz cu privire la proiectul de act de punere în aplicare prezentat de Comisie.
- (16) Atunci când stabilește norme de punere în aplicare, Comisia ar trebui să țină seama în mod special de competențele specifice și experiența acumulate în cadrul sistemului de inspecții al Uniunii și să ia ca bază informațiile de specialitate din cadrul Memorandumului de înțelegere privind controlul statului portului, semnat la Paris la 26 ianuarie 1982 („MOU Paris”), în versiunea sa actualizată.
- (17) Normele de punere în aplicare, inclusiv trimiterile la instrucțiunile și orientările MOU Paris, nu ar trebui să compromită formularea unei aprecieri profesionale de către inspecitori sau de către autoritatea competentă și flexibilitatea prevăzută de Directiva 2009/16/CE.

⁽¹⁾ JO L 124, 20.5.2009, p. 30.

⁽²⁾ JO L 167, 2.7.1999, p. 33.

⁽³⁾ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

- (18) Baza de date privind inspecțiile menționată în Directiva 2009/16/CE ar trebui adaptată și dezvoltată în concordanță cu modificările introduse de prezenta directivă sau cu modificările adoptate în contextul MOU Paris.
- (19) MOU Paris urmărește eliminarea operării navelor care nu corespund standardelor printr-un sistem armonizat de control al statului portului, care să cuprindă controlul coordonat al navelor care fac escală în porturi, inclusiv în porturile statelor membre, în regiunea aflată în domeniul de aplicare a MOU Paris. Aceste inspecții urmăresc verificarea întrunirii de către nave a standardelor internaționale în materie de securitate, siguranță și mediu, și a faptului că navigatorii beneficiază de condiții de viață și de muncă corespunzătoare, în conformitate cu convențiile internaționale în vigoare. Atunci când se desfășoară inspecții și când se face referire la instrucțiunile și orientările MOU Paris, ar trebui să se țină seama de faptul că aceste instrucțiuni și orientări au fost elaborate și adoptate pentru a asigura coerența și pentru a orienta inspecțiile, în scopul facilitării unui grad cât mai mare de convergență cu puțință.
- (20) Inspectarea condițiilor de viață și de muncă la bord ale navigatorilor și a formării și calificărilor acestora, pentru verificarea respectării de către acestea a cerințelor MLC 2006, necesită nivelul necesar de formare pentru inspecții. Agenția Europeană pentru Siguranța Maritimă și statele membre ar trebui să promoveze formarea inspecțiilor în scopul de a controla respectarea dispozițiilor MLC 2006.
- (21) Pentru a acorda Comisiei posibilitatea actualizării rapide a procedurilor relevante, contribuind astfel la asigurarea, la nivel global, a unor condiții de concurență echitabile pentru transportul maritim, în ceea ce privește modificările care ar trebui aduse anexei VI la Directiva 2009/16/CE, care cuprinde lista „instrucțiunilor” adoptate în cadrul MOU Paris, competența de a adopta acte legislative în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui să fie delegată Comisiei, pentru ca procedurile să fie în continuare aplicabile pe teritoriul statelor membre, în conformitate cu procedurile convenite la nivel internațional și cu respectarea convențiilor relevante. Este deosebit de important ca, în cursul etapei pregătitoare, Comisia să desfășoare consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. În momentul pregătirii și al elaborării actelor delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, promptă și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (22) Deoarece obiectivele prezentei directive nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, prin urmare, datorită dimensiunilor sau efectelor acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor menționate.
- (23) Prin urmare, Directiva 2009/16/CE ar trebui modificată în consecință.
- (24) MLC urmează să intre în vigoare, în conformitate cu articolul VIII, după 12 luni de la data la care a fost înregistrată ratificarea de către cel puțin 30 de membri ai OIM care reprezintă 33 de procente din totalul mondial brut naval. Condiția menționată a fost îndeplinită la 20 august 2012, MLC 2006 urmând să intre în vigoare la 20 august 2013.
- (25) Prezenta directivă ar trebui să intre în vigoare la aceeași dată cu MLC 2006,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări aduse Directivei 2009/16/CE

Directiva 2009/16/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

(a) punctul 1 se modifică după cum urmează:

(i) litera (g) se elimină;

(ii) se adaugă următoarele litere:

„(i) Convenția din 2006 privind munca în domeniul maritim (MLC 2006);

(j) Convenția internațională privind controlul sistemelor antivegetative dăunătoare utilizate la nave (AFS 2001);

(k) Convenția internațională din 2001 privind răspunderea civilă pentru prejudicii provocate de poluarea cu hidrocarburi utilizate pentru propulsia navei (Convenția Bunkers, 2001).”;

(b) se adaugă următoarele puncte:

„23. „certificat de muncă în domeniul maritim” înseamnă certificatul menționat în Reglementarea 5.1.3 din MLC 2006.

24. „declarație de conformitate a muncii în domeniul maritim” înseamnă declarația menționată în Reglementarea 5.1.3 din MLC 2006.”;

(c) se adaugă următorul paragraf:

„Toate trimerile din prezenta directivă la convențiile, codurile și rezoluțiile internaționale, inclusiv la certificatele și alte documente, se consideră a fi trimeri la respectivele convenții, coduri și rezoluții internaționale în versiunile lor actualizate.”

2. Articolul 3 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Când inspectează o navă care se află sub pavilionul unui stat care nu este parte la o convenție, statele membre se asigură că tratamentul acordat unei asemenea nave și echipajului acesteia nu este mai favorabil decât cel acordat unei nave care se află sub pavilionul unui stat care este parte la convenția în cauză. Nava respectivă este supusă unei inspecții mai detaliate în conformitate cu procedurile instituite de MOU Paris.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(5) Măsurile adoptate pentru punerea în aplicare a prezentei directive nu generează o reducere a nivelului general de protecție a navigatorilor în temeiul dreptului Uniunii în domeniul social pentru aspectele cărora li se aplică prezenta directivă, în comparație cu situația care prevalează deja în fiecare stat membru. În punerea în aplicare a respectivelor măsuri, în cazul în care autoritatea competentă a statului portului are cunoștință de o încălcare clară a dreptului Uniunii la bordul navelor care arborează pavilionul unui stat membru, aceasta informează în consecință orice autoritate competentă relevantă, în conformitate cu legislația și practica naționale, pentru luarea oricăror măsuri ulterioare corespunzătoare.”

3. La articolul 8, se elimină alineatul (4).

4. La articolul 10, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Se conferă Comisiei competențe de executare pentru punerea în aplicare a metodologiei de examinare a parametrilor de risc generici care vizează îndeosebi criteriile privind statul de pavilion și criteriile privind performanța companiei. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 31 alineatul (3).”

5. La articolul 14, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Amploarea unei inspecții extinse, inclusiv elementele de risc care trebuie verificate, este stabilită în anexa VII. Comisia poate adopta măsuri detaliate pentru a asigura aplicarea uniformă a anexei VII. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 31 alineatul (3).”

6. La articolul 15, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Comisia poate adopta măsuri detaliate pentru a asigura aplicarea uniformă a procedurilor menționate la alineatul (1) și a controalelor de securitate menționate la alineatul (2) de la prezentul articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 31 alineatul (3).”

7. La articolul 17 se adaugă următoarele paragrafe:

„În cazul în care, în urma unei inspecții mai detaliate, se constată că condițiile de viață și de muncă de pe nave nu respectă cerințele din MLC 2006, inspectorul aduce imediat deficiențele la cunoștința comandantului navei, împreună cu termenele obligatorii pentru remedierea acestora.

În cazul în care inspectorul consideră că aceste deficiențe sunt importante sau în cazul în care acestea au legătură cu o posibilă plângere, în sensul anexei V partea A punctul 19, inspectorul aduce deficiențele la cunoștința organizațiilor navigatorilor și ale armatorilor corespunzătoare din statul membru în care are loc inspecția și poate:

(a) să informeze un reprezentant al statului de pavilion;

(b) să furnizeze autorităților competente din următorul port de escală informațiile relevante.

În ceea ce privește chestiunile legate de MLC 2006, statul membru în care are loc inspecția are dreptul de a transmite o copie a raportului inspectorului, însoțită de toate răspunsurile primite de la autoritățile competente din statul de pavilion în termenul-limită stabilit, directorului general al Biroului Internațional al Muncii, pentru a se lua măsurile considerate adecvate și oportune pentru a asigura păstrarea unei evidențe a acestor informații și informarea părților care ar putea fi interesate să recurgă la căile de atac pe care le au la dispoziție.”

8. La articolul 18, al patrulea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Identitatea persoanei care a depus plângerea nu trebuie dezvăluită comandantului sau armatorului în cauză. Inspectorul ia măsurile adecvate pentru a păstra confidențialitatea plângerilor depuse de navigatori, inclusiv asigurând confidențialitatea în cursul discuțiilor cu navigatorii.”

9. Se introduce următorul articol:

„Articolul 18a

Proceduri de administrare pe uscat a plângerilor în temeiul MLC 2006

(1) O plângere depusă de un navigator referitoare la o încălcare a cerințelor MLC 2006 (inclusiv a drepturilor navigatorilor) poate fi adresată unui inspector din portul în care face escală nava pe care se află navigatorul. În astfel de cazuri, inspectorul efectuează o cercetare preliminară.

(2) După caz și în funcție de natura plângerii, cercetarea preliminară analizează și măsura în care au fost îndeplinite procedurile privind plângerile la bord prevăzute de Reglementarea 5.1.5 din MLC 2006. Inspectorul poate efectua și o inspecție mai detaliată în conformitate cu articolul 13 din prezenta directivă.

(3) Inspectorul urmărește să promoveze rezolvarea plângerii, în cazurile în care este posibil, la nivelul navei.

(4) În cazul în care cercetarea sau inspecția dezvăluie o neconformitate care intră sub incidența articolului 19, se aplică respectivul articol.

(5) În cazul în care nu se aplică alineatul (4) și o plângere depusă de un navigator în legătură cu chestiuni care intră sub incidența MLC 2006 nu a fost rezolvată la nivelul navei, inspectorul notifică de îndată statul de pavilion, solicitând, într-un termen stabilit, consiliere și un plan de acțiune corectivă din partea statului de pavilion. Raportul oricărei inspecții executate trebuie transmis prin mijloace electronice către baza de date privind inspecțiile menționată la articolul 24.

(6) În cazul în care plângerea nu este rezolvată în urma acțiunilor întreprinse în conformitate cu alineatul (5), statul de port transmite o copie a raportului inspectorului directorului general al Oficiului Internațional al Muncii. Raportul este însoțit de eventualele răspunsuri primite de la autoritatea competentă a statului de pavilion în termenul stabilit. Organizațiile competente ale navigatorilor și ale armatorilor din statul portului sunt, la rândul lor, informate în legătură cu acestea. În plus, statisticile și informațiile privind plângerile rezolvate sunt transmise în mod periodic de către statul portului directorului general al Oficiului Internațional al Muncii.

Aceste statistici și informații sunt transmise pentru a permite ținerea evidenței informațiilor de acest tip și aducerii acestora în atenția părților, în orice modalitate considerată corespunzătoare și convenabilă, inclusiv în atenția organizațiilor navigatorilor și ale armatorilor, care ar putea fi interesate să recurgă la căile de atac pe care le au la dispoziție.

(7) Pentru a se asigura condiții uniforme de punere în aplicare a prezentului articol, se conferă Comisiei competențe de executare în ceea ce privește crearea unui format electronic și a unei proceduri armonizate de raportare a acțiunilor subsecvente întreprinse de statele membre. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 31 alineatul (3).

(8) Prezentul articol nu aduce atingere articolului 18. Articolul 18 al patrulea paragraf se aplică și plângerilor depuse în legătură cu chestiuni care intră sub incidența MLC 2006.”

10. Articolul 19 se modifică după cum urmează:

(a) se introduce următorul alineat:

„(2a) În cazul unor condiții de viață și de muncă la bord care prezintă un pericol clar pentru siguranța, sănătatea sau securitatea navigatorilor sau în cazul unor deficiențe care constituie o încălcare gravă sau repetată a cerințelor MLC 2006 (inclusiv a drepturilor navigatorilor), autoritatea competentă a statului portului în care se inspectează nava se asigură că nava este reținută sau că operațiunea în cursul căreia s-au descoperit deficiențele este oprită.

Ordinul de reținere sau oprirea unei operațiuni nu se anulează până când deficiențele nu au fost remediate sau până când autoritatea competentă nu acceptă un plan de acțiune pentru a remedia respectivele deficiențe și este convinsă de faptul că planul va fi pus în aplicare rapid. Înainte de acceptarea unui plan de acțiune, inspectorul poate consulta statul de pavilion.”;

(b) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) În cazul reținerii, autoritatea competentă informează imediat, în scris și atașând raportul de inspecție, administrația statului de pavilion sau, dacă acest lucru nu este posibil, consulul sau, în absența

acestuia, cel mai apropiat reprezentant diplomatic al celui stat, cu privire la toate circumstanțele în care intervenția s-a considerat necesară. În plus, sunt notificați și controlorii nominalizați sau organizațiile recunoscute responsabile pentru eliberarea certificatelor de clasă sau a certificatelor statutare, în conformitate cu convențiile. În plus, în cazul în care unei nave i se interzice să navigheze din cauza unor încălcări grave sau repetate ale cerințelor MLC 2006 (inclusiv a drepturilor navigatorilor) sau din cauza condițiilor de viață și de muncă la bord care prezintă un pericol clar pentru siguranța, sănătatea sau securitatea navigatorilor, autoritatea competentă informează statul de pavilion în consecință și invită un reprezentant al statului de pavilion să fie prezent, în măsura posibilului, solicitând statului de pavilion să răspundă într-un termen stabilit. Autoritatea competentă informează, de asemenea, imediat organizațiile competente ale navigatorilor și ale armatorilor din statul portului în care a avut loc inspecția.”

11. La articolul 23, alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Se conferă Comisiei competențe de executare pentru adoptarea de măsuri de punere în aplicare a prezentului articol, inclusiv a unor proceduri armonizate de raportare a deficiențelor evidente de către piloți și autoritățile sau organele portuare și a acțiunilor subsecvente ale statelor membre. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 31 alineatul (3).”

12. La articolul 27, al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Se conferă Comisiei competențe de executare pentru stabilirea modalităților de publicare a informațiilor menționate la primul paragraf, a criteriilor de agregare a datelor relevante și a frecvenței actualizărilor. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 31 alineatul (3).”

13. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 30a

Acte delegate

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolului 30b în ceea ce privește modificările aduse anexei VI, în scopul de a adăuga pe lista prevăzută în respectiva anexă instrucțiuni suplimentare referitoare la controlul statului portului adoptate de Organizația MOU Paris.

Articolul 30b

Exercitarea delegării

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta actele delegate menționate la articolul 30a este conferită Comisiei pentru o perioadă de cinci ani de la 20 august 2013. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea competenței menționate la articolul 30a poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu. Decizia de revocare încetează delegarea de competență specificată în respectiva decizie. Decizia de revocare intră în vigoare în ziua următoare datei publicării deciziei în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară specificată în decizie. Aceasta nu aduce atingere validității actelor delegate aflate deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 30a intră în vigoare numai în cazul în care nu a fost exprimată nicio obiecție din partea Parlamentului European sau a Consiliului în termen de două luni de la notificarea actului respectiv Parlamentului European și Consiliului sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, atât Parlamentul European cât și Consiliul informează Comisia cu privire la faptul că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.”

14. Articolul 31 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 31

Comitetul

(1) Comisia este asistată de Comitetul pentru siguranța maritimă și prevenirea poluării de către nave (COSS) instituit prin articolul 3 din Regulamentul (CE) nr. 2099/2002 al Parlamentului European și al Consiliului (*). Acesta este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

În cazul în care comitetul nu emite niciun avis cu privire la proiectul de act de punere în aplicare care urmează să fie adoptat în conformitate cu articolul 10 alineatul (3), articolul 23 alineatul (5) și, respectiv, articolul 27 al doilea paragraf, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(*) JO L 324, 29.11.2002, p. 1.”

15. Articolul 32 se elimină.

16. Articolul 33 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 33

Norme de executare

Cu ocazia stabilirii normelor de executare menționate la articolul 10 alineatul (3), articolul 14 alineatul (4), articolul 15 alineatul (4), articolul 18a alineatul (7), articolul 23 alineatul (5) și la articolul 27, în conformitate cu procedurile prevăzute la articolul 31 alineatul (3), Comisia are în vedere în mod special ca aceste norme să țină seama de cunoștințele și experiența acumulate prin sistemul de inspecții al Uniunii și să ia ca bază cunoștințele acumulate în cadrul MOU Paris.”

17. În anexa I partea II, punctul 2B se modifică după cum urmează:

(a) a cincea liniuță se înlocuiește cu următorul text:

„— Navele care au făcut obiectul unui raport sau al unei plângeri, inclusiv al unei plângeri pe uscat, din partea comandantului, a unui membru al echipajului sau a oricărei persoane sau organizații care are un interes legitim în legătură cu operarea în siguranță a navei, cu condițiile de viață și de muncă la bord sau cu prevenirea poluării, cu excepția cazului în care statul membru în cauză consideră raportul sau plângerea în mod evident nefondate.”;

(b) se adaugă următoarea liniuță:

„— Navele pentru care a fost convenit un plan de acțiune pentru a remedia deficiențele, astfel cum este prevăzut la articolul 19 alineatul (2a), dar pentru care punerea în aplicare a respectivului plan nu a fost verificată de un inspector.”

18. Anexa IV se modifică după cum urmează:

(a) punctele 14, 15 și 16 se înlocuiesc cu următoarele:

„14. Certificatele de sănătate (a se vedea MLC 2006).

15. Tabelul privind programul de lucru la bordul navei (a se vedea MLC 2006 și STCW 78/95).

16. Evidența orelor de lucru și de odihnă ale navigatorilor (a se vedea MLC 2006).”;

(b) se adaugă următoarele puncte:

„45. Certificatul de muncă în domeniul maritim.

46. Declarația de conformitate a muncii în domeniul maritim, părțile I și II.

47. Certificatul internațional privind sistemul antivegetativ.

48. Certificatul de asigurare sau altă garanție financiară de răspundere civilă pentru prejudicii cauzate de poluarea cu hidrocarburi utilizate pentru propulsia navei.”

19. În anexa V partea A se adaugă următoarele puncte:

- „16. Documentele necesare în temeiul MLC 2006 nu sunt prezentate sau nu sunt actualizate, ori sunt actualizate în mod fals, sau documentele prezentate nu conțin informațiile necesare în temeiul MLC 2006, ori nu sunt valide, dintr-un motiv oarecare.
17. Condițiile de viață și de muncă la bordul navei nu sunt conforme cu cerințele MLC 2006.
18. Există motive rezonabile să se considere că nava și-a schimbat pavilionul în scopul de a evita respectarea MLC 2006.
19. Există o plângere referitoare la faptul că anumite condiții de viață și de muncă la bordul navei nu sunt conforme cu cerințele MLC 2006.”

20. În anexa X, punctul 3.10 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Elemente prevăzute de MLC 2006”;

(b) se adaugă următoarele puncte:

- „8. Condiții la bord care prezintă un pericol evident pentru siguranța, sănătatea sau securitatea navigatorilor.
9. Neconformitatea constituie o încălcare gravă sau repetată a cerințelor MLC 2006 (inclusiv drepturile navigatorilor) legate de condițiile de viață și de muncă ale navigatorilor pe nave, după cum este prevăzut în certificatul de muncă în domeniul maritim și în declarația de conformitate a muncii în domeniul maritim ale navei.”

Articolul 2

Transpunere

(1) Statele membre adoptă actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 21 noiembrie 2014. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor acte. Atunci când statele membre adoptă respectivele măsuri, acestea trebuie să conțină o trimitere la prezenta directivă sau să fie însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor măsuri de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare la 20 august 2013, data intrării în vigoare a MLC 2006.

Articolul 4

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 12 august 2013.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

L. LINKEVIČIUS

DIRECTIVA 2013/40/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 12 august 2013****privind atacurile împotriva sistemelor informatice și de înlocuire a Deciziei-cadru 2005/222/JAI a Consiliului**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 83 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Obiectivele prezentei directive constau în armonizarea sistemelor de drept penal ale statelor membre în ceea ce privește atacurile împotriva sistemelor informatice, prin instituirea unor norme minime privind definirea infracțiunilor și a sancțiunilor relevante, precum și de a îmbunătăți cooperarea dintre autoritățile competente, inclusiv poliția și alte servicii specializate de aplicare a legii din statele membre, precum și agențiile și organismele specializate competente ale Uniunii, cum ar fi Eurojust, Europol și Centrul european de combatere a criminalității informatice și Agenția Uniunii Europene pentru Securitatea Rețelor și a Informațiilor (ENISA).
- (2) Sistemele informatice reprezintă un element esențial al interacțiunii politice, sociale și economice din Uniune. Societatea este deja foarte dependentă de aceste sisteme, fenomenul fiind în creștere. Buna funcționare și securitatea acestor sisteme în Uniune sunt vitale pentru dezvoltarea pieței interne și a unei economii competitive și inovatoare. Asigurarea unui nivel adecvat de protecție a sistemelor informatice ar trebui să facă parte dintr-un cadru cuprinzător și eficace de măsuri de prevenție care să completeze măsurile prevăzute de drept penal ca răspuns la criminalitatea informatică.
- (3) Atacurile împotriva sistemelor informatice, în special cele care au legătură cu criminalitatea organizată, constituie o amenințare din ce în ce mai mare, atât la nivelul Uniunii, cât și la nivel mondial, și se manifestă o îngrijorare crescândă în fața posibilității de atacuri teroriste sau motivate politic împotriva sistemelor informatice care fac parte din infrastructura critică a statelor membre și a Uniunii. Această situație reprezintă o amenințare la adresa creării unei societăți informaționale mai sigure și a unui spațiu de libertate, securitate și justiție, necesitând, prin urmare, o reacție la nivelul Uniunii, precum și o mai bună cooperare și coordonare la nivel internațional.

(4) Există un număr de infrastructuri critice în Uniune a căror perturbare sau distrugere ar avea un impact trans-frontalier semnificativ. Nevoia de a spori capacitatea de protecție a infrastructurilor critice în Uniune evidențiază necesitatea de a completa măsurile de combatere a atacurilor informatice prin sancțiuni penale severe care să reflecte gravitatea unor astfel de atacuri. Prin „infrastructură critică” se poate înțelege un element, un sistem sau o componentă a acestuia aflată pe teritoriul statelor membre, care este esențială pentru menținerea funcțiilor societale vitale, a sănătății, siguranței, securității, bunăstării sociale sau economice, precum centralele electrice, rețelele de transport și rețelele guvernamentale, și a căror perturbare sau distrugere ar avea un impact semnificativ într-un stat membru ca urmare a incapacității de a menține respectivele funcții.

(5) Există dovezi în privința tendinței producerii unor atacuri la scară largă tot mai periculoase și recurente împotriva sistemelor informatice care, adesea, pot fi esențiale pentru state sau pentru funcții specifice din sectorul public sau privat. În paralel cu această tendință, se dezvoltă metode tot mai sofisticate, cum ar fi crearea și utilizarea așa-numitelor botneturi, care presupune etape succesive ale unei fapte penale, fiecare etapă prezentând un risc important pentru interesele publice. Prezenta directivă vizează, printre altele, introducerea unor sancțiuni penale pentru etapa de creare de botneturi, și anume etapa în care se stabilește controlul la distanță asupra unui număr semnificativ de calculatoare prin instalarea unor programe malițioase, prin atacuri informatice dirijate. O dată creată, rețeaua de calculatoare infectate care alcătuiește botnetul poate fi activată fără știința utilizatorilor calculatoarelor, pentru a lansa un atac informatic la scară largă, care în mod obișnuit are capacitatea să producă prejudicii grave, astfel cum sunt menționate în prezenta directivă. Statele membre pot să determine ceea ce reprezintă pagubă gravă, conform dreptului și practicilor interne proprii, precum întreruperea serviciilor aferente unor sisteme de importanță publică semnificativă, sau care generează costuri financiare majore sau pierderea de date cu caracter personal sau de informații sensibile.

(6) Atacurile cibernetice la scară largă pot provoca daune economice importante atât prin întreruperea funcționării sistemelor informatice și a comunicațiilor, cât și prin pierderea sau modificarea unor informații confidențiale importante din punct de vedere comercial sau a altor tipuri de date. Ar trebui acordată atenție deosebită acțiunilor de sensibilizare a întreprinderilor mici și mijlocii inovatoare în privința amenințărilor în legătură cu astfel de atacuri și vulnerabilității acestora la acest tip de atacuri, având în vedere faptul că acestea sunt într-o tot mai mare măsură dependente de funcționarea corespunzătoare și de disponibilitatea sistemelor informatice, precum și faptul că resursele acestora destinate securității informatice sunt limitate.

⁽¹⁾ JO C 218, 23.7.2011, p. 130.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 4 iulie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și decizia Consiliului din 22 iulie 2013.

- (7) Existența unor definiții comune în acest domeniu este importantă pentru a se asigura aplicarea coerentă a prezentei directive în statele membre.
- (8) Se impune adoptarea unei abordări comune față de elementele constitutive ale infracțiunilor, incriminând ca infracțiuni de drept comun accesarea ilegală a unui sistem informatic, afectarea integrității unui sistem, afectarea integrității datelor și interceptarea ilegală.
- (9) Interceptarea include, nelimitându-se însă în mod obligatoriu la acestea, ascultarea, monitorizarea sau supravegherea conținutului comunicațiilor și obținerea de conținut de date fie direct, prin accesul la sistemele informatice și utilizarea acestora, fie indirect, utilizând dispozitive electronice de interceptare audio sau a de ascultare a convorbirilor telefonice prin mijloace tehnice.
- (10) Statele membre ar trebui să prevadă sancțiuni pentru atacurile împotriva sistemelor informatice. Sancțiunile respective ar trebui să fie eficace, proporționale și disuasive și ar trebui să includă pedeapsa cu închisoarea și/sau amendă.
- (11) Prezenta directivă prevede sancțiuni penale cel puțin atunci când nu reprezintă un caz minor. Statele membre pot să determine ceea ce reprezintă un caz minor conform dreptului și practicilor interne proprii. Un caz poate fi considerat minor, de exemplu, în situațiile în care prejudiciile cauzate de infracțiune și/sau riscul la adresa intereselor publice sau private, de exemplu la adresa integrității sistemului informatic sau a datelor informatice, sau la adresa integrității, drepturilor și intereselor unei persoane, este nesemnificativ sau de așa natură încât aplicarea unei sancțiuni penale în cadrul limitelor legale sau angajarea răspunderii penale nu este necesară.
- (12) Identificarea și denunțarea amenințărilor de atacuri informatice și vulnerabilității conexe ale sistemelor informatice reprezintă un element pertinent al unei prevenții și reacții eficace la atacurile informatice și al îmbunătățirii securității sistemelor informatice. Oferirea de stimulente pentru denunțarea lacunelor de securitate ar putea contribui în acest sens. Statele membre ar trebui să facă eforturi în direcția oferirii de oportunități pentru detectarea și denunțarea pe cale legală a lacunelor de securitate.
- (13) Este necesar să se prevadă sancțiuni mai severe în cazul comiterii unui atac împotriva unui sistem informatic de către o organizație criminală, astfel cum este definită în Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului din 24 octombrie 2008 privind lupta împotriva crimei organizate⁽¹⁾, sau în cazul în care atacul este desfășurat la scară largă, afectând astfel un număr semnificativ de sisteme informatice, inclusiv în cazul în care atacul vizează crearea unui botnet, sau în cazul în care atacul provoacă prejudicii grave, inclusiv în cazul în care este desfășurat prin intermediul unui botnet. Este necesar să se prevadă sancțiuni mai severe în cazul în care atacul este săvârșit împotriva unei infrastructuri critice a unui stat membru sau a Uniunii.
- (14) Instituirea unor măsuri eficace împotriva furtului de identitate și a altor infracțiuni legate de identitate constituie un alt element important al unei abordări integrate împotriva criminalității informatice. Necesitatea de a acționa la nivelul Uniunii pentru a combate acest tip de comportament infracțional ar putea fi, de asemenea, analizată în contextul evaluării necesității unui instrument orizontal și cuprinzător al Uniunii.
- (15) În concluziile sale din 27-28 noiembrie 2008, Consiliul a invitat statele membre și Comisia să elaboreze o nouă strategie, ținând cont de conținutul Convenției Consiliului Europei privind criminalitatea informatică din 2001. Această convenție constituie cadrul juridic de referință în materie de combatere a criminalității informatice, inclusiv a atacurilor împotriva sistemelor informatice. Prezenta directivă se bazează pe convenția menționată anterior. Prin urmare, finalizarea procesului de ratificare a convenției de către toate statele membre cât mai curând posibil ar trebui să reprezinte o prioritate.
- (16) Având în vedere modurile diferite în care pot fi efectuate atacurile și evoluția rapidă în materie de hardware și software, prezenta directivă face trimitere la „instrumente” care pot fi utilizate în scopul comiterii infracțiunilor prevăzute în prezenta directivă. Instrumentele respective ar putea să reprezinte, de exemplu, programe malițioase, inclusiv cele capabile să creeze botneturi, utilizate pentru a comite atacuri informatice. Chiar în cazul în care un astfel de instrument este adecvat sau deosebit de adecvat comiterii uneia dintre infracțiunile prevăzute în prezenta directivă, este posibil ca acesta să fi fost produs în scopuri legitime. Motivată de necesitatea de a evita incriminarea, în cazul în care astfel de instrumente sunt produse și introduse pe piață în scopuri legitime, cum ar fi pentru a testa fiabilitatea unor produse de tehnologia informației sau a securității sistemelor informatice, în afară de cerința privind intenția generală, trebuie să fie îndeplinită și cerința privind intenția directă de a utiliza respectivele instrumente pentru a săvârși una sau mai multe dintre infracțiunile prevăzute în prezenta directivă.
- (17) Prezenta directivă nu impune răspundere penală în cazul în care criteriile obiective ale infracțiunilor prevăzute în prezenta directivă sunt îndeplinite, însă acțiunile sunt săvârșite fără intenția de a săvârși o infracțiune, cum ar fi în cazurile în care o persoană nu cunoaște faptul că accesul nu este autorizat, sau în cazul testării sau protejării autorizate a sistemelor informatice, de exemplu, atunci când o societate sau un vânzător atribuie unei persoane sarcina de a testa fiabilitatea sistemului său de securitate. În contextul prezentei directive, obligațiile contractuale sau acordurile de restricționare a accesului la sisteme informatice prin intermediul unei politici privind utilizatorii sau al unor condiții de utilizare a serviciului, precum și litigiile de muncă privind accesul la sistemele informatice și utilizarea acestora în scopuri personale de către un angajat, nu ar trebui să angajeze răspunderea penală, în cazurile în care accesul, în circumstanțe de acest tip, ar fi considerat neautorizat, acesta constituind unicul temei pentru demararea procedurilor penale. Prezenta directivă nu aduce atingere dreptului de acces la informații, astfel cum este prevăzut în legislația națională și în legislația Uniunii, însă în același timp nu servește ca o justificare pentru accesul ilegal și arbitrar la informații.

⁽¹⁾ JO L 300, 11.11.2008, p. 42.

- (18) Atacurile informatice ar putea fi facilitate de diverse circumstanțe, cum ar fi cea în care autorul infracțiunii are acces la sistemele de securitate ale sistemelor informatice afectate în virtutea atribuțiilor sale de serviciu. În contextul legislației naționale, astfel de circumstanțe ar trebui luate în considerare în mod corespunzător pe parcursul procedurilor penale.
- (19) Statele membre ar trebui să introducă dispoziții privind circumstanțele agravante în legislația lor națională în conformitate cu normele aplicabile privind circumstanțele agravante prevăzute în sistemul lor juridic. Statele membre ar trebui să se asigure că aceste circumstanțe agravante sunt puse la dispoziția judecătorilor pentru a putea ține seama de acestea la condamnarea autorilor infracțiunilor. Rămâne la latitudinea judecătorului să evalueze aceste circumstanțe împreună cu alte elemente factuale ale cazului analizat.
- (20) Prezenta directivă nu reglementează condițiile pentru exercitarea competenței în privința oricărei infracțiuni prevăzute în aceasta, cum ar fi plângerea depusă de victimă la locul în care a fost săvârșită infracțiunea, denunțarea de către statul în care se află locul săvârșirii infracțiunii sau neurmărirea penală a autorului infracțiunii la locul în care a fost săvârșită infracțiunea.
- (21) În contextul prezentei directive, statele și organele publice ale acestora au în continuare obligații depline în ceea ce privește garantarea respectării drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în conformitate cu obligațiile internaționale existente.
- (22) Prezenta directivă întărește importanța rețelelor, cum ar fi rețeaua de puncte de contact, disponibile 24 de ore din 24 și șapte zile din șapte, a Consiliului Europei sau a G8. Aceste puncte de contact ar trebui să fie capabile să ofere o asistență eficientă, facilitând, printre altele, schimbul de informații relevante disponibile sau oferirea de consiliere tehnică sau de informații juridice necesare cercetărilor sau procedurilor privind infracțiuni legate de sisteme informatice și datele conexe care îl privesc pe statul membru solicitant. În vederea asigurării unei bune funcționări a acestor rețele, fiecare punct de contact ar trebui să aibă capacitatea de a comunica cu punctul de contact al altui stat membru în mod rapid, cu sprijinul, printre altele, al unui personal format și dotat cu echipamentele necesare. Având în vedere viteza cu care pot fi realizate atacurile informatice la scară largă, statele membre ar trebui să fie în măsură să răspundă prompt la cererile urgente adresate de această rețea de puncte de contact. În astfel de cazuri, ar putea fi oportun ca cererea de informații să fie însoțită de un contact telefonic pentru a asigura o prelucrare rapidă a acestora de către statul membru solicitat și trimiterea unui răspuns în termen de opt ore.
- (23) Cooperarea dintre autoritățile publice, pe de o parte, și sectorul privat și societatea civilă, pe de altă parte, prezintă o mare importanță pentru prevenirea și combaterea atacurilor împotriva sistemelor informatice. Se impune să fie favorizată și îmbunătățită cooperarea dintre prestatori de servicii, producători, organe de aplicare a legii și autorități judiciare, respectând pe deplin statul de drept. Această cooperare ar putea să includă sprijinul din partea prestatorilor de servicii în efortul de a păstra eventuale probe, de a furniza elemente pentru identificarea autorilor infracțiunilor și, în ultimă instanță, de a închide, complet sau parțial, în conformitate cu dreptul și practicile naționale, sistemele informatice sau funcțiile care au fost compromise sau utilizate în scopuri ilegale. Statele membre ar trebui, de asemenea, să aibă în vedere înființarea unor rețele de cooperare și parteneriat cu prestatorii și producătorii de servicii pentru schimbul de informații în legătură cu infracțiunile care fac obiectul prezentei directive.
- (24) Este necesar să se culeagă date comparabile privind infracțiunile prevăzute în prezenta directivă. Datele relevante ar trebui puse la dispoziția agențiilor și organismelor specializate competente ale Uniunii, cum ar fi Europol și ENISA, în conformitate cu atribuțiile și necesitățile informaționale ale acestora, pentru a se obține o imagine mai completă a criminalității informatice și a securității informatice și a rețelelor la nivelul Uniunii și a se contribui, astfel, la formularea unor reacții mai eficiente. Statele membre ar trebui să transmită, de asemenea, Europolului și Centrului european de combatere a criminalității informatice informații privind modul de operare al autorilor, în scopul efectuării unor evaluări ale amenințărilor și a unor analize strategice ale criminalității informatice în conformitate cu Decizia 2009/371/JAI a Consiliului din 6 aprilie 2009 privind înființarea Oficiului European de Poliție (Europol) ⁽¹⁾. Transmiterea informațiilor poate facilita o mai bună înțelegere a amenințărilor prezente și viitoare, contribuind astfel la un proces decizional mai adecvat și mai precis în ceea ce privește prevenirea și combaterea atacurilor împotriva sistemelor informatice.
- (25) Comisia ar trebui să prezinte un raport privind aplicarea prezentei directive și propunerile legislative necesare, care pot conduce la extinderea domeniului său de aplicare, ținând seama de evoluțiile din domeniul criminalității informatice. Aceste evoluții ar putea include și evoluțiile tehnologice care permit, de exemplu, o asigurare mai eficientă a respectării dispozițiilor în domeniul atacurilor împotriva sistemelor informatice, care facilitează prevenirea atacurilor sau care minimizează impactul acestora. În acest scop, Comisia ar trebui să țină seama de analizele și de rapoartele disponibile produse de factorii implicați relevanți, în special de Europol și de ENISA.
- (26) Pentru a combate în mod eficient criminalitatea informatică, se impune să fie sporită rezistența sistemelor informatice prin adoptarea unor măsuri corespunzătoare pentru a asigura o protecție mai eficientă a acestora împotriva atacurilor informatice. Statele membre ar trebui să ia măsurile necesare în vederea protejării sistemelor informatice care fac parte din infrastructura critică împotriva atacurilor informatice, în cadrul a ceea ce ar trebui să reprezinte protecția sistemelor lor informatice și a datelor conexe. Asigurarea unui nivel adecvat de protecție și de securitate a sistemelor informatice de către persoanele juridice, de exemplu, în legătură cu prestarea de servicii de comunicații electronice publice în conformitate cu legislația Uniunii existentă în materie

⁽¹⁾ JO L 121, 15.5.2009, p. 37.

de confidențialitate și de protecție ale datelor și comunicațiilor electronice, constituie o parte esențială a unei abordări cuprinzătoare pentru combaterea eficace a criminalității informatice. Ar trebui să se garanteze un nivel de protecție adecvat împotriva amenințărilor și vulnerabilităților care pot fi identificate în mod rezonabil, în conformitate cu progresele tehnologice, pentru sectoarele specifice și situațiile specifice de prelucrare a datelor. Costurile și obligațiile asumate pentru această protecție ar trebui să fie proporționale cu eventualele prejudicii provocate celor afectați de un atac informatic. Statele membre sunt încurajate să prevadă în legislația lor națională măsurile de stabilire a responsabilităților în cazurile în care o persoană juridică nu a asigurat, în mod vădit, un nivel adecvat de protecție împotriva atacurilor informatice.

- (27) Lacunele și diferențele considerabile existente în legislațiile statelor membre și în procedurile penale în domeniul atacurilor împotriva sistemelor informatice pot crea obstacole în calea luptei împotriva criminalității organizate și terorismului și pot îngreuna desfășurarea unei cooperări judiciare și polițienești eficace în acest domeniu. Dat fiind caracterul transnațional, care nu ține seama de frontiere, al sistemelor informatice moderne, atacurile împotriva acestor sisteme sunt de natură transfrontalieră, subliniind nevoia urgentă de a se face în continuare demersuri pentru armonizarea legislațiilor penale în acest domeniu. De asemenea, coordonarea urmăririi penale în cazurile de atacuri împotriva sistemelor informatice ar trebui să fie facilitată de o punere în aplicare și de o aplicare propriu-zisă corespunzătoare a Deciziei-cadru 2009/948/JAI a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind prevenirea și soluționarea conflictelor referitoare la exercitarea competenței în cadrul procedurilor penale⁽¹⁾. Statele membre în cooperare cu Uniunea ar trebui, de asemenea, să urmărească ameliorarea cooperării la nivel internațional în domeniul securității sistemelor, rețelor și datelor informatice. Ar trebui să se acorde atenția cuvenită securității transferului și stocării datelor în orice acord internațional care implică schimbul de date.
- (28) Îmbunătățirea cooperării dintre organele competente de aplicare a legii și autoritățile judiciare din Uniune este esențială pentru combaterea eficientă a criminalității informatice. În acest context, intensificarea eforturilor în ceea ce privește formarea adecvată a autorităților competente pentru a se cunoaște mai bine criminalitatea informatică și efectele acesteia și pentru a promova cooperarea și schimbul de bune practici, de exemplu, prin intermediul agențiilor și organismelor specializate competente ale Uniunii, ar trebui încurajată. Astfel de formări ar trebui să își propună, printre altele, să sensibilizeze participanții cu privire la diferențele dintre sistemele juridice naționale, posibilele provocări de ordin juridic și tehnic întâlnite în anchetele penale și distribuția de competențe între autoritățile naționale competente.
- (29) Prezenta directivă respectă drepturile omului și libertățile fundamentale și principiile recunoscute în special de

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, inclusiv protecția datelor cu caracter personal, dreptul la confidențialitate, libertatea de exprimare și de informare, dreptul la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție și drepturile la apărare, precum și principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și sancțiunilor penale. În special, prezenta directivă urmărește să asigure respectarea deplină a acestor drepturi și principii și trebuie pusă în aplicare în mod corespunzător.

- (30) Protecția datelor cu caracter personal constituie un drept fundamental în conformitate cu articolul 16 alineatul (1) din TFUE și cu articolul 8 din Carta drepturilor fundamentale. Prin urmare, prelucrarea de date cu caracter personal în contextul punerii în aplicare a prezentei directive ar trebui să respecte pe deplin dreptul relevant al Uniunii în domeniul protecției datelor.
- (31) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, aceste state membre au notificat intenția lor de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentei directive.
- (32) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale.
- (33) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume aplicarea unor sancțiuni penale eficace, proporționale și disuasive în cazul atacurilor împotriva sistemelor informatice în toate statele membre și de a îmbunătăți și încuraja cooperarea judiciară și între alte autorități competente, nu pot fi atinse la un nivel satisfăcător de statele membre și, în consecință, având în vedere amploarea sau efectele acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.
- (34) Prezenta directivă vizează modificarea și dezvoltarea dispozițiilor Deciziei-cadru 2005/222/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind atacurile împotriva sistemelor informatice⁽²⁾. Întrucât modificările care urmează să fie efectuate sunt numeroase și substanțiale, Decizia-cadru 2005/222/JAI ar trebui să fie, din motive de claritate, înlocuită în totalitate în ceea ce privește statele membre care participă la adoptarea prezentei directive,

⁽¹⁾ JO L 328, 15.12.2009, p. 42.

⁽²⁾ JO L 69, 16.3.2005, p. 67.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă stabilește norme minime privind definiția infracțiunilor și a sancțiunilor penale în domeniul atacurilor împotriva sistemelor informatice. De asemenea, prezenta directivă urmărește să faciliteze prevenirea unor astfel de infracțiuni și să îmbunătățească cooperarea dintre autoritățile judiciare și alte autorități competente.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (a) „sistem informatic” înseamnă un dispozitiv sau grup de dispozitive interconectate sau omoloage, dintre care unul sau mai multe asigură, prin intermediul unui program, prelucrarea automată a datelor informatice, precum și datele informatice stocate, prelucrate, recuperate sau transmise de acest dispozitiv sau grup de dispozitive în vederea exploatării, a utilizării, a protecției și a întreținerii lor;
- (b) „date informatice” înseamnă o reprezentare de fapte, informații sau concepte într-o formă adecvată pentru prelucrare într-un sistem informatic, inclusiv un program care permite unui sistem informatic să execute o funcție;
- (c) „persoană juridică” înseamnă o entitate care are statutul de persoană juridică în conformitate cu legislația aplicabilă, dar nu include statele sau alte organisme publice aflate în exercițiul autorității de stat și organizațiile internaționale de drept public;
- (d) „fără a avea dreptul” înseamnă un comportament menționat de prezenta directivă, inclusiv accesarea, afectarea integrității sau interceptarea fără autorizare din partea proprietarului sau a unui alt titular de drepturi, a sistemului sau a unei părți a acestuia, sau care nu este permis în temeiul legislației naționale.

Articolul 3

Accesarea ilegală a sistemelor informatice

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a garanta că accesarea cu intenție și fără drept a unui sistem informatic sau a unei părți a acestuia este incriminată atunci când este săvârșită prin încălcarea unei măsuri de securitate, cel puțin atunci când nu reprezintă un caz minor.

Articolul 4

Afectarea ilegală a integrității sistemului

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a asigura că perturbarea gravă sau întreruperea funcționării unui sistem informatic prin introducerea, transmiterea, periclitatea, ștergerea, deteriorarea, modificarea, eliminarea datelor informatice sau prin a le face inaccesibile, cu intenție și fără drept, este incriminată, cel puțin atunci când nu reprezintă un caz minor.

Articolul 5

Afectarea ilegală a integrității datelor

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a asigura că fapta care constă în ștergerea, periclitatea, deteriorarea, modificarea, eliminarea datelor informatice dintr-un sistem informatic

sau în a le face inaccesibile, cu intenție și fără drept, este incriminată, cel puțin atunci când nu reprezintă un caz minor.

Articolul 6

Interceptarea ilegală

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a garanta că interceptarea, cu intenție și fără drept, prin mijloace tehnice, de transmisii private de date informatice către un sistem informatic, dinspre acesta sau în interiorul acestuia, inclusiv de emisii electromagnetice provenite de la un sistem informatic care transmite asemenea date informatice este incriminată, cel puțin atunci când nu reprezintă un caz minor.

Articolul 7

Instrumentele care servesc la săvârșirea infracțiunilor

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a garanta că producerea, vânzarea, procurarea în vederea utilizării, importul, distribuirea sau punerea la dispoziție în alt mod, cu intenție, a următoarelor instrumente, fără a avea dreptul și cu intenția de a servi la săvârșirea oricăreia dintre infracțiunile menționate la articolele 3-6, sunt incriminate, cel puțin atunci când nu reprezintă un caz minor:

- (a) un program de calculator, conceput sau adaptat în principal în scopul săvârșirii oricăreia dintre infracțiunile menționate la articolele 3-6;
- (b) o parolă de calculator, un cod de acces sau date similare, prin care un întreg sistem informatic sau orice parte a acestuia poate fi accesat(ă).

Articolul 8

Instigarea, complicitatea și tentativa

(1) Statele membre asigură că instigarea și complicitatea la săvârșirea oricăreia dintre infracțiunile menționate la articolele 3-7 sunt incriminate.

(2) Statele membre se asigură că tentativa de săvârșire a oricăreia dintre infracțiunile prevăzute la articolele 4 și 5 este incriminată.

Articolul 9

Sancțiuni

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că infracțiunile menționate la articolele 3-8 sunt sancționate de sancțiuni penale eficace, proporționale și disuasive.

(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că infracțiunile menționate la articolele 3-7 sunt sancționate cu o pedeapsă maximă cu închisoarea de cel puțin doi ani, cel puțin atunci când nu reprezintă un caz minor.

(3) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că infracțiunile menționate la articolele 4 și 5 sunt sancționate cu o pedeapsă maximă cu închisoarea de cel puțin trei ani în cazul în

care sunt săvârșite cu intenție și un număr semnificativ de sisteme informatice a fost afectat prin utilizarea unui instrument menționat la articolul 7, conceput sau adaptat în principal în acest scop.

(4) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că infracțiunile menționate la articolele 4 și 5 sunt sancționate cu o pedeapsă maximă cu închisoarea de cel puțin cinci ani în cazul în care:

(a) sunt săvârșite în cadrul unei organizații criminale, astfel cum este definită în Decizia-cadru 2008/841/JAI, independent de sancțiunea prevăzută de aceasta;

(b) provoacă prejudicii grave; sau

(c) sunt săvârșite împotriva unui sistem informatic din infrastructura critică.

(5) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că infracțiunile menționate la articolele 4 și 5, în cazurile în care sunt săvârșite prin abuzul de date cu caracter personal ale unei alte persoane, în scopul de a obține încrederea unei terțe părți, cauzând prejudicii prin aceasta deținătorului de drept al identității, acestea, în conformitate cu legislația națională, pot fi considerate circumstanțe agravante, cu excepția cazurilor în care respectivele circumstanțe sunt încadrate la altă infracțiune sancționată de legislația națională.

Articolul 10

Răspunderea persoanelor juridice

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta angajarea răspunderii persoanelor juridice pentru oricare dintre infracțiunile prevăzute la articolele 3-8, săvârșite în beneficiul lor de către orice persoană, acționând fie în nume propriu, fie ca parte a unui organism al persoanei juridice și având o funcție de conducere în cadrul persoanei juridice, în temeiul:

(a) unei împuterniciri din partea persoanei juridice;

(b) unei prerogative de a lua decizii în numele persoanei juridice;

(c) unei prerogative de a exercita controlul în cadrul persoanei juridice.

(2) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a garanta angajarea răspunderii persoanelor juridice în cazul în care nesupravegherea sau neexercitarea controlului, imputabile unei persoane menționate la alineatul (1), a permis săvârșirea, de către o persoană aflată în subordine, a oricăreia dintre infracțiunile menționate la articolele 3-8, în beneficiul acelei persoane juridice.

(3) Răspunderea persoanelor juridice în temeiul alineatelor (1) și (2) nu exclude procedurile penale îndreptate împotriva persoanelor fizice care sunt autori, instigatori sau complici la oricare dintre infracțiunile prevăzute la articolele 3-8.

Articolul 11

Sanțiuni aplicabile persoanelor juridice

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că oricărei persoane juridice a cărei răspundere este angajată în temeiul articolului 10 alineatul (1) i se aplică sancțiuni eficace, proporționale și disuasive, care includ amenzi penale sau administrative și care pot să includă alte sancțiuni, ca de exemplu:

(a) decăderea din dreptul de a primi beneficii publice sau ajutor public;

(b) interdicția temporară sau permanentă de a desfășura activități comerciale;

(c) punerea sub supraveghere judiciară;

(d) lichidarea judiciară;

(e) închiderea temporară sau permanentă a unităților care au servit la comiterea infracțiunii.

(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că oricărei persoane juridice a cărei răspundere este angajată în temeiul articolului 10 alineatul (2) i se aplică sancțiuni sau măsuri eficace, proporționale și disuasive.

Articolul 12

Competență

(1) Statele membre își determină competența cu privire la infracțiunile menționate la articolele 3-8 în cazul în care infracțiunea a fost săvârșită:

(a) integral sau parțial pe teritoriul lor; sau

(b) de către unul dintre resortisanții lor, cel puțin în cazurile în care acțiunea constituie o infracțiune acolo unde a fost săvârșită.

(2) Atunci când își determină competența în conformitate cu alineatul (1) litera (a), un stat membru se asigură că are competență atunci când:

(a) autorul săvârșeste infracțiunea atunci când este prezent fizic pe teritoriul său, indiferent dacă infracțiunea vizează un sistem informatic situat pe teritoriul său; sau

(b) infracțiunea vizează un sistem informatic situat pe teritoriul său, indiferent dacă autorul era sau nu era prezent fizic pe teritoriul său.

(3) Un stat membru informează Comisia atunci când decide să își determine competența în ceea ce privește o infracțiune dintre cele menționate la articolele 3-8, care a fost săvârșită în afara teritoriului său, inclusiv în cazul în care:

(a) autorul infracțiunii își are reședința obișnuită pe teritoriul său; sau

(b) infracțiunea a fost săvârșită în beneficiul unei persoane juridice având sediul pe teritoriul său.

Articolul 13

Schimbul de informații

(1) În scopul efectuării schimbului de informații referitoare la infracțiunile menționate la articolele 3-8, statele membre se asigură că dispun de un punct de contact național operațional și că utilizează rețeaua existentă de puncte de contact operaționale disponibile 24 de ore din 24 și șapte zile pe săptămână. Statele membre se asigură, de asemenea, că dispun de procedurile necesare astfel încât, pentru cereri urgente de asistență, autoritatea competentă poate indica, în termen de cel mult opt ore de la primire, cel puțin dacă cererea va primi un răspuns, precum și forma și ora estimată ale acestui răspuns.

(2) Statele membre informează Comisia cu privire la punctul lor de contact desemnat menționat la alineatul (1). Comisia comunică aceste informații celorlalte state membre, precum și agențiilor și organelor specializate competente ale Uniunii.

(3) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că sunt puse la dispoziție canale adecvate pentru a facilita aducerea, fără întârziere, la cunoștința autorităților naționale competente a infracțiunilor menționate la articolele 3-6.

Articolul 14

Monitorizare și statistici

(1) Statele membre se asigură că dispun de un sistem adecvat pentru înregistrarea, producerea și furnizarea de date statistice cu privire la infracțiunile menționate la articolele 3-7.

(2) Datele statistice menționate la alineatul (1) acoperă, cel puțin, datele disponibile cu privire la numărul de infracțiuni menționate la articolele 3-7 înregistrate de statele membre și numărul de persoane urmărite penal și condamnate pentru infracțiunile prevăzute la articolele 3-7.

(3) Statele membre transmit Comisiei datele culese în conformitate cu prezentul articol. Comisia asigură publicarea unei revizuii consolidate a acestor rapoarte statistice și transmiterea acestora către agențiile și organele specializate competente ale Uniunii.

Articolul 15

Înlocuirea Deciziei-cadru 2005/222/JAI

Decizia-cadru 2005/222/JAI este înlocuită în ceea ce privește statele membre care participă la adoptarea prezentei directive, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre în ceea ce privește termenul pentru transpunerea deciziei-cadru în legislația națională.

În ceea ce privește statele membre care participă la adoptarea prezentei directive, trimerile la Decizia-cadru 2005/222/JAI se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă.

Articolul 16

Transpunere

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 4 septembrie 2015.

(2) Statele membre transmit Comisiei textul dispozițiilor care transpun în legislația națională obligațiile care le revin în temeiul prezentei directive.

(3) Atunci când statele membre adoptă respectivele măsuri, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

Articolul 17

Raportare

Până la 4 septembrie 2017, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a gradului în care statele membre au adoptat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive, însoțit, dacă este necesar, de propuneri legislative. Comisia ține seama, de asemenea, de evoluțiile tehnice și juridice în domeniul criminalității informatice, în special cu privire la domeniul de aplicare al prezentei directive.

Articolul 18

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării sale în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 19

Destinatarii

Prezenta directivă se adresează statelor membre, în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Bruxelles, 12 august 2013.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

L. LINKEVIČIUS

DECIZII

DECIZIA NR. 778/2013/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 12 august 2013

de acordare a unei asistențe macrofinanciare suplimentare Georgiei

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 212 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară, având în vedere textul comun aprobat de Comitetul de conciliere la 26 iunie 2013 ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Relațiile dintre Georgia și Uniunea Europeană se dezvoltă în cadrul politicii europene de vecinătate. În 2006, Comunitatea și Georgia au convenit asupra unui plan de acțiune în cadrul politicii europene de vecinătate în care sunt identificate prioritățile pe termen mediu ale relațiilor dintre UE și Georgia. În 2010, Uniunea și Georgia au lansat negocierile pentru un acord de asociere care urmează să înlocuiască acordul existent de parteneriat și cooperare UE-Georgia ⁽²⁾. Cadrul relațiilor UE-Georgia este consolidat și de Parteneriatul estic lansat recent.
- (2) După încheierea conflictului armat din august 2008 dintre Georgia și Federația Rusă, Consiliul European extraordinar reunit la 1 septembrie 2008 a confirmat dorința Uniunii de a-și întări relațiile cu Georgia.
- (3) Economia georgiană a fost afectată de criza financiară internațională începând cu al treilea trimestru al anului 2008, înregistrându-se scăderea producției, declinul veniturilor fiscale și creșterea nevoilor de finanțare externă.
- (4) Cu prilejul Conferinței internaționale a donatorilor desfășurată la 22 octombrie 2008, comunitatea internațională și-a luat angajamentul de a sprijini redresarea

economică a Georgiei în conformitate cu evaluarea comună a nevoilor efectuată de Organizația Națiunilor Unite și de Banca Mondială.

- (5) Uniunea a anunțat că va acorda Georgiei asistență financiară în valoare de până la 500 de milioane EUR.
- (6) Redresarea și ajustarea economică ale Georgiei sunt sprijinite prin asistență financiară din partea Fondului Monetar Internațional (FMI). În septembrie 2008, autoritățile georgiene au convenit cu FMI un acord stand-by în valoare de 750 de milioane USD pentru a ajuta economia georgiană să efectueze adaptările necesare având în vedere criza financiară.
- (7) În urma unei noi deteriorări a situației economice a Georgiei și a unei revizuirii necesare a ipotezelor economice aflate la baza programului FMI, precum și a creșterii nevoilor Georgiei de finanțare externă, Georgia și FMI au încheiat un acord pentru majorarea cu 424 de milioane USD a împrumutului în temeiul acordului stand-by, care a primit aprobarea Consiliului FMI în august 2009.
- (8) Uniunea a alocat Georgiei, în perioada 2010-2012, granturi pentru sprijin bugetar în valoare de 24 de milioane EUR în medie pe an, în cadrul Instrumentului european de vecinătate și parteneriat (IEVP).
- (9) Având în vedere deteriorarea situației și a perspectivelor economice ale Georgiei, aceasta a solicitat asistență macrofinanciară din partea Uniunii.
- (10) Având în vedere faptul că în balanța de plăți a Georgiei persistă un deficit rezidual de finanțare, asistența macrofinanciară este considerată un răspuns corespunzător la solicitarea Georgiei, în contextul actual excepțional, pentru sprijinirea stabilizării economice, împreună cu programul actual al FMI.
- (11) Asistența macrofinanciară a Uniunii care urmează să fie acordată Georgiei (denumită în continuare „asistența macrofinanciară a Uniunii”) nu ar trebui doar să completeze programele și resursele din partea FMI și a Băncii Mondiale, ci și să asigure valoarea adăugată a implicării Uniunii.
- (12) Comisia ar trebui să asigure faptul că asistența macrofinanciară a Uniunii este conformă, din punct de vedere juridic și al conținutului, cu măsurile adoptate în cadrul diferitelor domenii de acțiune externă și al altor politici pertinente ale Uniunii.

⁽¹⁾ Poziția Parlamentului European din 10 mai 2011 (JO C 377 E, 7.12.2012, p. 211) și poziția Consiliului în primă lectură din 10 mai 2012 (JO C 291 E, 27.9.2012, p. 1). Poziția Parlamentului European din 11 decembrie 2012 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Rezoluția legislativă a Parlamentului European din 4 iulie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și decizia Consiliului din 9 iulie 2013.

⁽²⁾ Acordul de parteneriat și cooperare între Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de o parte, și Georgia, pe de altă parte (JO L 205, 4.8.1999, p. 3).

- (13) Obiectivele specifice ale asistenței macrofinanciare a Uniunii ar trebui să fie creșterea eficienței, a transparenței și a responsabilității. Obiectivele menționate ar trebui monitorizate periodic de către Comisie.
- (14) Condițiile care stau la baza acordării asistenței macrofinanciare a Uniunii ar trebui să reflecte principiile și obiectivele-cheie ale politicii Uniunii față de Georgia.
- (15) Pentru a asigura protecția eficientă a intereselor financiare ale Uniunii în legătură cu asistența macrofinanciară a Uniunii, este necesar ca Georgia să adopte măsuri corespunzătoare pentru prevenirea și combaterea fraudei, a corupției și a oricăror alte nereguli legate de asistența menționată. Este de asemenea necesar ca Comisia să asigure verificări corespunzătoare, iar Curtea de Conturi să asigure audituri corespunzătoare.
- (16) Deblocarea asistenței macrofinanciare a Uniunii nu aduce atingere prerogativelor autorității bugetare.
- (17) Asistența macrofinanciară a Uniunii ar trebui gestionată de către Comisie. Pentru a garanta că Parlamentul European și Comitetul economic și financiar pot să urmărească punerea în aplicare a prezentei decizii, Comisia ar trebui să le informeze periodic pe acestea cu privire la evoluția asistenței și să le furnizeze documentele relevante.
- (18) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a prezentei decizii, Comisiei ar trebui să i se confere competențe de executare. Competențele respective ar trebui să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie ⁽¹⁾.
- (19) În acest context, se reamintește că în conformitate cu regulamentul respectiv, procedura de consultare ar trebui să se aplice, ca regulă generală, tuturor cazurilor altele decât cele astfel cum sunt prevăzute în respectivul regulament. Având în vedere impactul ce poate fi important al operațiunilor ce depășesc plafonul de 90 de milioane EUR, se cuvine să fie utilizată procedura de examinare pentru aceste operațiuni. Luând în considerare suma asistenței macrofinanciare către Georgia, procedura de consultare ar trebui să se aplice pentru adoptarea memorandumului de înțelegere, sau pentru reducerea, suspendarea sau anularea asistenței,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

- (1) Uniunea pune la dispoziția Georgiei asistență macrofinanciară în cuantum maxim de 46 de milioane EUR, destinată sprijinirii stabilizării economice a țării și acoperirii nevoilor balanței sale de plăți, identificate în programul actual al FMI. Din cuantumul maxim menționat, cel mult 23 de milioane EUR

sunt furnizate sub formă de granturi și cel mult 23 de milioane EUR sub formă de împrumuturi. Deblocarea asistenței macrofinanciare a Uniunii face obiectul aprobării bugetului Uniunii pentru 2013 de către autoritatea bugetară.

- (2) Comisia este abilitată să împrumute resursele necesare în numele Uniunii în vederea finanțării componentei de împrumuturi a asistenței macrofinanciare a Uniunii. Împrumutul va avea o durată maximă de 15 ani.

- (3) Deblocarea asistenței macrofinanciare a Uniunii este gestionată de Comisie cu respectarea acordurilor sau a înțelegerilor dintre FMI și Georgia și a principiilor și obiectivelor esențiale ale reformei economice prevăzute în acordul de parteneriat și cooperare încheiat între UE și Georgia. Comisia informează periodic Parlamentul European și Comitetul economic și financiar cu privire la evoluția gestiunii asistenței macrofinanciare a Uniunii și le furnizează acestora documentele relevante.

- (4) Asistența macrofinanciară a Uniunii va fi pusă la dispoziție pe o perioadă de doi ani și șase luni începând din prima zi după intrarea în vigoare a memorandumului de înțelegere menționat la articolul 2 alineatul (1).

Articolul 2

- (1) Comisia adoptă, în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 6 alineatul (2), un memorandum de înțelegere care include condițiile de politică economică și condițiile financiare care guvernează asistența macrofinanciară a Uniunii, inclusiv un calendar pentru îndeplinirea acestor condiții. Condițiile de politică economică și condițiile financiare prevăzute în memorandumul de înțelegere trebuie să fie coerente cu acordurile sau înțelegerile menționate la articolul 1 alineatul (3). Condițiile menționate vizează în special îmbunătățirea eficienței, transparenței și răspunderii atașate asistenței macrofinanciare a Uniunii, inclusiv îmbunătățirea sistemelor de gestionare a finanțelor publice din Georgia. Progresele înregistrate pentru realizarea obiectivelor menționate se monitorizează periodic de către Comisie. Condițiile financiare detaliate ale asistenței macrofinanciare a Uniunii se stabilesc în acordul de grant și în acordul de împrumut care vor fi încheiate de Comisie și autoritățile georgiene.

- (2) Pe parcursul implementării asistenței macrofinanciare a Uniunii, Comisia monitorizează fiabilitatea circuitelor financiare ale Georgiei, a procedurilor administrative și a mecanismelor de control intern și extern care sunt relevante pentru o astfel de asistență, precum și respectarea de către Georgia a calendarului convenit.

- (3) Comisia verifică periodic conformitatea politicilor economice ale Georgiei cu obiectivele asistenței macrofinanciare a Uniunii și îndeplinirea satisfăcătoare a condițiilor de politică economică asupra cărora s-a convenit. În acest scop, Comisia își coordonează activitatea cu FMI și cu Banca Mondială și, dacă este necesar, cu Comitetul economic și financiar.

Articolul 3

- (1) Cu respectarea condițiilor menționate la alineatul (2), asistența macrofinanciară a Uniunii este pusă la dispoziție de

⁽¹⁾ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

către Comisie în două tranșe, fiecare conținând o componentă de grant și una de împrumut. Mărimea fiecărei tranșe este stabilită în memorandumul de înțelegere.

(2) Comisia decide punerea la dispoziție a tranșelor cu condiția îndeplinirii satisfăcătoare a condițiilor de politică economică și a condițiilor financiare agreeate în memorandumul de înțelegere. Plata celei de a doua tranșe are loc nu mai devreme de trei luni de la punerea la dispoziție a primei tranșe.

(3) Fondurile Uniunii se plătesc către Banca Națională a Georgiei. Sub rezerva dispozițiilor stabilite în memorandumul de înțelegere, inclusiv a confirmării nevoilor reziduale de finanțare bugetară, fondurile Uniunii pot fi transferate către Trezoreria Georgiei în calitate de beneficiar final.

Articolul 4

(1) Operațiunile de contractare și de acordare a împrumutului legate de componenta de împrumut a asistenței macrofinanciare a Uniunii se efectuează în euro, utilizând aceeași dată a cursului de schimb, și nu expun Uniunea la vreo transformare a scadenței, la vreo asumare a unui risc legat de cursul de schimb sau de rata dobânzii sau la vreun alt risc comercial.

(2) Comisia ia măsurile necesare, dacă Georgia solicită acest lucru, pentru a asigura includerea în termenii și condițiile de acordare a împrumutului a unei clauze de rambursare anticipată, precum și a unei clauze corespunzătoare în termenii și condițiile operațiunilor Comisiei de contractare a împrumutului.

(3) Dacă circumstanțele permit îmbunătățirea ratei dobânzii împrumutului și dacă Georgia solicită acest lucru, Comisia poate refinanța integral sau parțial împrumutul inițial sau poate restructura condițiile financiare aferente. Operațiunile de refinanțare sau restructurare se efectuează în conformitate cu condițiile prevăzute la alineatul (1) și nu au ca efect prelungirea termenului mediu de scadență al împrumutului în cauză sau majorarea sumei datorate la data refinanțării sau restructurării.

(4) Toate costurile înregistrate de Uniune care au legătură cu operațiunile de contractare și de acordare a împrumutului prevăzute în prezenta decizie sunt suportate de Georgia.

(5) Comisia informează periodic Parlamentul European și Comitetul economic și financiar cu privire la evoluția operațiunilor menționate la alineatele (2) și (3).

Articolul 5

Asistența macrofinanciară a Uniunii se implementează în conformitate cu Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al

Uniunii⁽¹⁾ și cu normele de aplicare a acestuia⁽²⁾. În mod concret, memorandumul de înțelegere, acordul de împrumut și acordul de grant care urmează a fi încheiate cu autoritățile georgiene prevăd adoptarea de către Georgia a unor măsuri specifice pentru prevenirea și combaterea fraudei, a corupției și a oricăror altor nereguli în legătură cu asistența macrofinanciară a Uniunii. Pentru a asigura o mai mare transparență a gestionării și a eliberării fondurilor, memorandumul de înțelegere, acordul de împrumut și acordul de grant prevăd totodată efectuarea unor verificări, inclusiv a unor verificări la fața locului și inspecții de către Comisie, inclusiv de către Oficiul European de Luptă Antifraudă. De asemenea, documentele menționate prevăd efectuarea de audituri, inclusiv audituri la fața locului, dacă este necesar, de către Curtea de Conturi.

Articolul 6

(1) Comisia este asistată de un comitet. Acesta este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 7

(1) Până la data de 30 iunie a fiecărui an, Comisia înaintează Parlamentului European și Consiliului un raport privind punerea în aplicare a prezentei decizii în anul anterior, inclusiv o evaluare a acesteia. Raportul indică legătura dintre condițiile de politică economică și condițiile financiare prevăzute în memorandumul de înțelegere, performanțele economice și bugetare ale Georgiei la acea dată și deciziile Comisiei privind punerea la dispoziție a tranșelor din asistența macrofinanciară a Uniunii.

(2) În maximum doi ani de la expirarea perioadei de disponibilitate menționate la articolul 1 alineatul (4), Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare *ex post*.

Articolul 8

Prezenta decizie intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Adoptată la Bruxelles, 12 august 2013.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

L. LINKEVIČIUS

⁽¹⁾ JO L 298, 26.10.2012, p. 1.

⁽²⁾ Regulamentul delegat (UE) nr. 1268/2012 al Comisiei din 29 octombrie 2012 privind normele de aplicare a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012 (JO L 362, 31.12.2012, p. 1).

Declarație comună a Parlamentului European și a Consiliului adoptată împreună cu decizia de acordare a unei asistențe macrofinanciare suplimentare Georgiei

Parlamentul European și Consiliul:

- sunt de acord că adoptarea deciziei de acordare a unei asistențe macrofinanciare suplimentare Georgiei ar trebui examinată în contextul mai larg al necesității unui cadru care să asigure decizii judicioase și efective cu privire la acordarea de asistență macrofinanciară țărilor terțe;
- sunt de acord că adoptarea de decizii cu privire la operațiuni de asistență macrofinanciară ar trebui să se bazeze pe considerațiile și pe principiile enunțate mai jos, referitoare la acordarea de asistență macrofinanciară din partea Uniunii țărilor terțe și teritoriilor eligibile, fără a aduce atingere dreptului de inițiativă legislativă sau formeii juridice pe care o va avea viitorul instrument care va formaliza aceste considerații și principii;
- se angajează să reflecte pe deplin aceste considerații și principii în cadrul viitoarelor decizii individuale de acordare a asistenței macrofinanciare din partea Uniunii.

PARTEA A – CONSIDERAȚII

1. Uniunea este un furnizor important de asistență economică, financiară și tehnică pentru țările terțe. Asistența macrofinanciară din partea Uniunii (denumită în continuare „asistență macrofinanciară”) s-a dovedit a fi un instrument eficient pentru stabilizarea economică și un stimulent pentru reformele structurale în țările și teritoriile care beneficiază de o astfel de asistență („beneficiari”). În conformitate cu politica sa generală față de țările candidate, potențial candidate și vecine, Uniunea ar trebui să fie în măsură să furnizeze asistență macrofinanciară țărilor respective cu scopul de a dezvolta o zonă comună de stabilitate, securitate și prosperitate.
2. Asistența macrofinanciară ar trebui să se bazeze pe deciziile ad-hoc luate de la caz la caz, per țară, de Parlamentul European și de Consiliu. Aceste principii au ca scop consolidarea atât a eficienței și a eficacității procesului decizional care conduce la astfel de decizii și la punerea în aplicare a acestora, cât și a aplicării de către beneficiar a condițiilor prealabile de ordin politic în vederea acordării de asistență macrofinanciară, precum și îmbunătățirea transparenței și a controlului democratic al respectivei asistențe.
3. În rezoluția sa din 3 iunie 2003 privind punerea în aplicare a asistenței macrofinanciare acordate țărilor terțe, Parlamentul European solicită un regulament-cadru pentru asistență macrofinanciară cu scopul de a accelera procesul decizional și de a așeza acest instrument financiar pe o bază oficială și transparentă.
4. În concluziile sale din 8 octombrie 2002, Consiliul a stabilit criteriile (așa-numitele criterii de la Genval) de orientare a operațiunilor de asistență macrofinanciară. Este indicată actualizarea și clarificarea acestor criterii, printre altele în ceea ce privește criteriile de stabilire a formei adecvate de asistență (împrumut, grant sau o combinație a acestora).
5. Aceste principii ar trebui să permită Uniunii să poată pune la dispoziție asistența macrofinanciară cât mai repede, în special atunci când circumstanțele necesită acțiuni imediate, și să crească claritatea și transparența criteriilor pentru punerea în aplicare a asistenței macrofinanciare.
6. Comisia ar trebui să se asigure că asistența macrofinanciară este compatibilă cu principiile, obiectivele și măsurile esențiale adoptate în diferite domenii de acțiune externă și cu alte politici relevante ale Uniunii.
7. Asistența macrofinanciară ar trebui să sprijine politica externă a Uniunii. Serviciile Comisiei și Serviciul European de Acțiune Externă (SEAE) ar trebui să lucreze în strânsă colaborare pe parcursul operațiunii de asistență macrofinanciară pentru a coordona și a asigura coerența acțiunilor de politică externă ale Uniunii.
8. Asistența macrofinanciară ar trebui să susțină angajamentul beneficiarilor față de valorile comune cu Uniunea, inclusiv democrația, statul de drept, buna guvernare, respectul pentru drepturile omului, dezvoltarea durabilă și reducerea sărăciei, și față de alte principii privind schimburile comerciale libere, echitabile și bazate pe norme.

9. O condiție prealabilă pentru acordarea de asistență macrofinanciară ar trebui să fie ca țara eligibilă să respecte mecanismele democratice reale, inclusiv sistemele parlamentare pluripartite și statul de drept, și să garanteze respectul drepturilor omului. Respectivul condiții prealabile ar trebui monitorizate periodic de către Comisie.
10. Obiectivele specifice ale deciziilor individuale de asistență macrofinanciară ar trebui să includă consolidarea eficienței, a transparenței și a responsabilității în ceea ce privește gestionarea finanțelor publice la beneficiari. Realizarea acestor obiective ar trebui monitorizată periodic de către Comisie.
11. Asistența macrofinanciară ar trebui să aibă drept scop restabilirea unei situații de finanțare externă durabilă pentru țările terțe și teritoriile care se confruntă cu un deficit de monedă străină și cu dificultăți financiare externe aferente. Asistența macrofinanciară nu ar trebui nici să constituie un sprijin financiar regulat, nici să aibă drept scop principal sprijinirea dezvoltării economice și sociale a beneficiarilor.
12. Asistența macrofinanciară ar trebui să fie complementară cu resursele furnizate de Fondul Monetar Internațional (FMI) și alte instituții financiare multilaterale și ar trebui să existe o repartizare echitabilă a obligațiilor între Uniune și alți finanțatori. Asistența macrofinanciară ar trebui să asigure valoarea adăugată a implicării Uniunii.
13. Pentru a se asigura că interesele financiare ale Uniunii în legătură cu asistența macrofinanciară sunt protejate în mod eficient, beneficiarii ar trebui să adopte măsuri corespunzătoare privind prevenirea și lupta împotriva fraudei, a corupției și a oricăror alte abateri legate de această asistență și ar trebui să se prevadă verificări de către Comisie și audituri de către Curtea de Conturi.
14. Alegerea procedurii pentru adoptarea de memorandumuri de înțelegere ar trebui să fie decisă în conformitate cu criteriile prevăzute de Regulamentul (UE) nr. 182/2011. În acest context, ar trebui ca regulă generală să se aplice procedura de consultare, dar ținând seama de impactul ce poate fi important al operațiunilor ce depășesc plafonul stabilit în partea B, în cazul acestora se cuvine să se utilizeze procedura de examinare.

PARTEA B – PRINCIPII

1. Scopul asistenței

- (a) Asistența macrofinanciară ar trebui să fie un instrument financiar excepțional, necondiționat și nedesemnat, de sprijinire a redresării balanței de plăți, acordat țărilor terțe și teritoriilor eligibile. Ea ar trebui să urmărească restabilirea unei situații de finanțare externă durabile pentru țările și teritoriile eligibile care se confruntă cu dificultăți financiare externe și ar trebui să stea la baza punerii în aplicare a unui program de politică care să conțină măsuri solide de ajustare și reformă structurală menite să îmbunătățească poziția balanței de plăți, în special pe perioada programului, și să consolideze punerea în aplicare a acordurilor și programelor relevante cu ajutorul Uniunii.
- (b) Asistența macrofinanciară a Uniunii ar trebui să fie condiționată de existența unui deficit de finanțare externă rezidual semnificativ, identificat de către Comisie în cooperare cu instituțiile financiare multilaterale, care să depășească resursele furnizate de FMI și de alte instituții multilaterale, în ciuda punerii în aplicare de către țara relevantă sau de către teritoriul relevant a unor programe solide de stabilizare și reformă economică.
- (c) Asistența macrofinanciară ar trebui să aibă un caracter de scurtă durată și ar trebui să fie întreruptă în momentul în care situația financiară externă a fost readusă într-un stadiu de sustenabilitate.

2. Țări și teritorii eligibile

Țările terțe și teritoriile eligibile pentru a deveni beneficiari de asistență macrofinanciară ar trebui să fie:

- țări candidate și potențial candidate;
- țări și teritorii reglementate de politica europeană de vecinătate;
- în cazuri excepționale și justificate corespunzător, alte țări terțe care joacă un rol hotărâtor pentru stabilitatea regională, au o importanță strategică pentru Uniune și au legături politice, economice sau geografice strânse cu Uniunea.

3. Forme de asistență

- (a) Asistența macrofinanciară ar trebui, în general, să ia forma unui împrumut. Cu toate acestea, în cazuri excepționale, asistența se poate acorda și sub formă de grant sau sub forma unei combinații între împrumut și grant. Atunci când se determină forma corespunzătoare a unui posibil element de grant, Comisia ar trebui să ia în considerare, la pregătirea propunerii, atât nivelul de dezvoltare economică a beneficiarului, măsurat în funcție de venitul și de rata sărăciei pe cap de locuitor, cât și capacitatea de rambursare a respectivului beneficiar, stabilită pe baza unei analize de sustenabilitate a datoriei, asigurându-se în același timp că principiul de repartizare echitabilă a obligațiilor între Uniune și alți finanțatori este respectat. În acest scop, Comisia ar trebui, de asemenea, să ia în considerare și măsura în care instituțiile financiare internaționale și alți finanțatori aplică condiții preferențiale țării în cauză.
- (b) Atunci când asistența macrofinanciară ia forma unui împrumut, Comisia ar trebui să aibă dreptul să împrumute, în numele Uniunii, fondurile necesare de pe piețele de capital sau de la instituțiile financiare și să împrumute fondurile respective beneficiarului.
- (c) Operațiunile de luare și acordare de împrumut ar trebui să fie efectuate în euro, pe baza aceleiași date a valorii și nu ar trebui să implice pentru Uniune nici transformarea scadențelor, nici vreun risc legat de schimb sau de rata dobânzii.
- (d) Toate costurile suportate de Uniune în legătură cu operațiunile de luare sau acordare de împrumut ar trebui să fie plătite de către beneficiar.
- (e) La solicitarea beneficiarului și atunci când circumstanțele permit îmbunătățirea ratei dobânzii împrumutului, Comisia poate decide să refinanțeze toate sau doar o parte din împrumuturile sale inițiale, sau să restructureze condițiile financiare corespunzătoare. Operațiunile de refinanțare și restructurare ar trebui să fie efectuate în conformitate cu condițiile stabilite la punctul 3 litera (d) și nu ar trebui să aibă ca efect prelungirea scadenței medii a împrumutului vizat sau mărirea sumei capitalului restant la data refinanțării ori a restructurării.

4. Dispoziții financiare

- (a) Sumele de asistență macrofinanciară acordate sunt formă de granturi ar trebui să fie compatibile cu creditele bugetare prevăzute în cadrul financiar multianual.
- (b) Sumele de asistență macrofinanciară acordate sub formă de împrumuturi ar trebui să fie provizionate în conformitate cu Regulamentul de constituire a Fondului de garantare pentru acțiuni externe. Sumele provizioanelor ar trebui să fie compatibile cu creditele bugetare prevăzute în cadrul financiar multianual.
- (c) Creditele anuale ar trebui să fie autorizate de autoritatea bugetară în limitele cadrului financiar multianual.

5. Valoarea asistenței

- (a) Stabilirea valorii asistenței macrofinanciare ar trebui să se bazeze pe necesitățile de finanțare externă reziduală ale țării eligibile sau ale teritoriului eligibil și ar trebui să ia în considerare capacitatea acesteia/acestui de autofinanțare, și în special rezervele internaționale puse la dispoziția sa. Aceste necesități de finanțare ar trebui să fie stabilite de către Comisie, în cooperare cu instituțiile financiare internaționale, pe baza unei evaluări cantitative complete și a unor documente justificative transparente. În special, Comisia ar trebui să analizeze ultimele previziuni produse de FMI referitoare la balanța de plăți a țării sau a teritoriului în cauză și să ia în considerare contribuțiile financiare preconizate din partea finanțatorilor multilaterali, precum și aplicarea anterioară a celorlalte instrumente de finanțare externă ale Uniunii în țara sau teritoriul eligibil respectiv.
- (b) Documentația Comisiei ar trebui să conțină informații cu privire la nivelul rezervelor valutare prevăzute în absența asistenței macrofinanciare față de nivelurile considerate drept adecvate, măsurate prin indicatori relevanți precum raportul rezerve/datoriile externe pe termen scurt și raportul rezerve/importurile țării beneficiare.
- (c) De asemenea, pentru stabilirea valorii asistenței macrofinanciare acordate ar trebui să se ia în considerare necesitatea de asigurare a repartizării echitabile a obligațiilor între Uniune și ceilalți finanțatori și valoarea adăugată a întregii implicări din partea Uniunii.

- (d) Atunci când necesitățile financiare ale beneficiarului scad în mod fundamental pe parcursul perioadei de plată a asistenței macrofinanciare comparativ cu previziunile inițiale, Comisia ar trebui, în conformitate cu procedura de consultare pentru o asistență egală cu sau sub 90 de milioane EUR, și în conformitate cu procedura de examinare pentru o asistență peste 90 de milioane EUR, să reducă valoarea asistenței respective, să suspende sau să o anuleze.

6. Condiționalitate

- (a) O condiție prealabilă pentru acordarea de asistență macrofinanciară ar trebui să fie ca țara sau teritoriul eligibil să respecte mecanismele democratice reale, inclusiv sistemele parlamentare pluri-partite și statul de drept și să garanteze respectarea drepturilor omului. Comisia ar trebui să furnizeze o evaluare disponibilă public ⁽¹⁾ referitoare la îndeplinirea acestei condiții prealabile și să o monitorizeze pe perioada ciclului de viață a asistenței macrofinanciare. Prezenta literă ar trebui să fie aplicată în conformitate cu Decizia de organizare și funcționare a Serviciului European de Acțiune Externă.
- (b) Asistența macrofinanciară ar trebui să fie condiționată de existența unui mecanism de creditare fără caracter prudențial între țara eligibilă sau teritoriul eligibil și FMI, care îndeplinește următoarele condiții:
- obiectivul mecanismului este compatibil cu scopul asistenței macrofinanciare, și anume să atenueze dificultățile pe termen scurt în ceea ce privește balanța;
 - punerea în aplicare a unor măsuri solide de ajustare conforme cu scopul asistenței macrofinanciare, așa cum este definit la punctul 1 litera (a).
- (c) Plata asistenței ar trebui să fie condiționată de rezultatele satisfăcătoare continue ale unui program de politică susținut de FMI și de respectarea condițiilor prealabile menționate la litera (a) de la prezentul punct. Ea ar trebui să fie condiționată, de asemenea, de punerea în aplicare, într-un interval specific, a unei serii de măsuri de politică economică definite în mod clar și care se axează pe reformele structurale și pe finanțele publice solide care urmează să fie convenite între Comisie și beneficiar și să fie stabilite printr-un memorandum de înțelegere.
- (d) În vederea protejării intereselor financiare ale Uniunii și a consolidării guvernantei beneficiarilor, memorandumul de înțelegere ar trebui să includă măsuri menite să consolideze eficiența, transparența și responsabilitatea sistemelor de gestionare a finanțelor publice.
- (e) Progresul înregistrat în deschiderea reciprocă a piețelor, dezvoltarea schimburilor comerciale echitabile și bazate pe norme, precum și alte priorități în contextul politicii externe a Uniunii ar trebui, de asemenea, luate în considerare în mod corespunzător în momentul elaborării măsurilor de politică.
- (f) Măsurile de politică ar trebui să fie compatibile cu acordurile de parteneriat, acordurile de cooperare sau acordurile de asociere existente, încheiate între Uniune și beneficiar, și cu programele de ajustare macroeconomică și de reformă structurală puse în aplicare de beneficiar cu sprijinul FMI.

7. Procedura

- (a) O țară sau un teritoriu care dorește să obțină asistență macrofinanciară ar trebui să solicite acest lucru în scris Comisiei. Comisia ar trebui să verifice dacă condițiile menționate la punctele 1, 2, 4 și 6 sunt respectate și, acolo unde este cazul, ar putea să prezinte o propunere de decizie Parlamentului European și Consiliului.
- (b) Decizia de acordare a unui împrumut ar trebui să specifice suma în cauză, scadența medie maximă și numărul maxim de tranșe ale asistenței macrofinanciare. Dacă decizia include un element de grant, aceasta ar trebui, de asemenea, să specifice suma în cauză și numărul maxim de tranșe. Decizia de acordare a unui grant ar trebui să fie însoțită de o justificare a grantului (sau a elementului de grant) prevăzut de asistență. În ambele cazuri, ar trebui definită perioada în cursul căreia este disponibilă asistența macrofinanciară. De regulă, respectiva perioadă nu ar trebui să depășească trei ani. În momentul prezentării propunerii pentru o nouă decizie de acordare a asistenței macrofinanciare, Comisia ar trebui să furnizeze informațiile menționate la punctul 12 litera (c).

⁽¹⁾ Această evaluare se va baza pe raportul anual privind drepturile omului și democrația în lume prevăzut în Cadrul strategic și Planul de acțiune al UE privind drepturile omului și democrația (Concluziile Consiliului privind drepturile omului și democrația, 25 iunie 2012).

- (c) În urma adoptării deciziei de acordare a asistenței macrofinanciare, Comisia, acționând în conformitate cu procedura de consultare pentru o asistență egală cu sau sub 90 de milioane EUR, și în conformitate cu procedura de examinare pentru o asistență peste 90 de milioane EUR, ar trebui să convină cu beneficiarul în cadrul memorandumului de înțelegere asupra măsurilor de politică menționate la punctul 6 literele (c), (d), (e) și (f).
- (d) În urma adoptării deciziei de acordare a asistenței macrofinanciare, Comisia ar trebui să convină cu beneficiarul asupra termenilor financiari detaliați ai asistenței. Respectivii termeni financiari ar trebui să fie prevăzuți într-un acord de împrumut sau de grant.
- (e) Comisia ar trebui să informeze Parlamentul European și Consiliul în legătură cu evoluțiile asistenței per țară, inclusiv în legătură cu perioada de plată a acesteia, și să pună la dispoziția instituțiilor respective documentele relevante în timp util.

8. Punerea în aplicare și gestionarea financiară

- (a) Comisia ar trebui să pună în aplicare asistența macrofinanciară în conformitate cu normele financiare ale Uniunii.
- (b) Punerea în aplicare a asistenței macrofinanciare ar trebui să facă obiectul unei gestiuni centralizate directe.
- (c) Angajamentele bugetare ar trebui să fie efectuate pe baza deciziilor luate de Comisie în conformitate cu prezentul punct. În cazul unei asistențe macrofinanciare a cărei punere în aplicare acoperă mai multe exerciții financiare, angajamentele bugetare pentru respectiva asistență pot fi împărțite în tranșe anuale.

9. Plata asistenței

- (a) Asistența macrofinanciară ar trebui să fie plătită băncii centrale a beneficiarului.
- (b) Asistența macrofinanciară ar trebui să fie plătită în tranșe succesive, sub rezerva îndeplinirii condiției prealabile menționate la punctul 6 litera (a) și a condițiilor menționate la punctul 6 literele (b) și (c).
- (c) Comisia ar trebui să verifice, la intervale regulate, dacă condițiile prevăzute la punctul 6 literele (b) și (c) continuă să fie îndeplinite.
- (d) În cazul în care condiția prealabilă menționată la punctul 6 litera (a) și condițiile menționate la punctul 6 literele (b) și (c) nu sunt îndeplinite, Comisia ar trebui să suspende sau să anuleze temporar plata asistenței macrofinanciare. În astfel de cazuri, Comisia ar trebui să informeze Parlamentul European și Consiliul cu privire la motivele suspendării sau anulării.

10. Măsuri de sprijin

Fondurile bugetare ale Uniunii pot fi utilizate pentru a acoperi cheltuielile necesare pentru punerea în aplicare a asistenței macrofinanciare.

11. Protejarea intereselor financiare ale Uniunii

- (a) Acordurile convenite în cadrul unei decizii per țară ar trebui să conțină dispoziții care să asigure faptul că beneficiarii verifică în mod periodic dacă finanțarea acordată din bugetul Uniunii a fost utilizată în mod corespunzător, adoptă măsurile corespunzătoare de prevenire a neregulilor și a fraudei și, după caz, întreprind acțiuni juridice pentru recuperarea fondurilor furnizate în cadrul deciziei per țară care au fost deturnate.
- (b) Acordurile convenite în cadrul unei decizii per țară ar trebui să conțină dispoziții care asigură protecția intereselor financiare ale Uniunii, în special în ceea ce privește fraudă, corupția și alte abateri, în conformitate cu dreptul relevant al Uniunii.
- (c) Memorandumul de înțelegere prevăzut la punctul 6 litera (c) ar trebui să acorde în mod expres Comisiei și Curții de Conturi competența de a efectua audituri atât în timpul, cât și după perioada de disponibilitate a asistenței macrofinanciare, inclusiv de a verifica documentele și de a efectua inspecții la fața locului, cum ar fi evaluările operaționale. Memorandumul ar trebui să acorde în mod expres Comisiei sau reprezentanților acesteia competența de a efectua verificări la fața locului și inspecții.

- (d) Pe parcursul perioadei de punere în aplicare a asistenței macrofinanciare, Comisia ar trebui să monitorizeze, prin intermediul evaluărilor operaționale, soliditatea aranjamentelor financiare ale beneficiarului, procedurile administrative și mecanismele interne și externe de control relevante pentru respectiva asistență.
- (e) Acordurile convenite în cadrul unei decizii per țară ar trebui să conțină dispoziții care să asigure că Uniunea are dreptul la rambursarea integrală a grantului și/sau rambursarea anticipată a împrumutului atunci când s-a stabilit că, în ceea ce privește gestionarea asistenței macrofinanciare, beneficiarul s-a angajat într-un act de fraudă sau corupție sau într-o altă activitate ilegală care prejudiciază interesele financiare ale Uniunii.

12. Raportul anual

- (a) Comisia ar trebui să examineze progresul înregistrat cu privire la punerea în aplicare a asistenței macrofinanciare și ar trebui să înainteze Parlamentului European și Consiliului un raport anual în acest sens până la data de 30 iunie a fiecărui an.
- (b) Raportul anual ar trebui să evalueze situația economică și perspectivele economice ale beneficiarilor, precum și progresul înregistrat cu privire la punerea în aplicare a măsurilor de politică prevăzute la punctul 6 litera (c).
- (c) Acesta ar trebui să furnizeze, de asemenea, informații actualizate cu privire la resursele bugetare disponibile sub formă de granturi și împrumuturi, luând în considerare și operațiunile preconizate.

13. Evaluarea

- (a) Comisia ar trebui să trimită rapoartele de evaluare *ex post* Parlamentului European și Consiliului, evaluând rezultatele și eficiența operațiunilor de asistență macrofinanciară încheiate recent și măsura în care acestea au contribuit la obiectivele asistenței.
 - (b) Comisia ar trebui să evalueze, în mod regulat și cel puțin o dată la patru ani, acordarea de asistență macrofinanciară, furnizând Parlamentului European și Consiliului o prezentare detaliată a asistenței macrofinanciare. Scopul unor astfel de evaluări ar trebui să fie acela de a stabili dacă obiectivele asistenței macrofinanciare au fost atinse și dacă condițiile asistenței macrofinanciare, inclusiv plafonul prevăzut la punctul 7 litera (c), continuă să fie îndeplinite, precum și de a permite Comisiei să adreseze recomandări în vederea îmbunătățirii viitoarelor operațiuni. În evaluarea sa, Comisia ar trebui, de asemenea, să analizeze cooperarea cu instituțiile financiare multilaterale sau cu cele europene în momentul acordării de asistență macrofinanciară.
-

II

(Acte fără caracter legislativ)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL DE PUNERE ÎN APLICARE (UE) NR. 779/2013 AL COMISIEI

din 13 august 2013

de stabilire a valorilor forfetare de import pentru fixarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole („Regulamentul unic OCP”) ⁽¹⁾,având în vedere Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011 al Comisiei din 7 iunie 2011 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului în sectorul fructelor și legumelor și în sectorul fructelor și legumelor procesate ⁽²⁾, în special articolul 136 alineatul (1),

întrucât:

- (1) Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011 prevede, ca urmare a rezultatelor negocierilor comerciale multilaterale din cadrul Runde Uruguay, criteriile pentru stabilirea de către Comisie a valorilor forfetare de import

din țări terțe pentru produsele și perioadele menționate în partea A din anexa XVI la regulamentul respectiv.

- (2) Valoarea forfetară de import se calculează în fiecare zi lucrătoare, în conformitate cu articolul 136 alineatul (1) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011, ținând seama de datele zilnice variabile. Prin urmare, prezentul regulament trebuie să intre în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Valorile forfetare de import prevăzute la articolul 136 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011 sunt stabilite în anexa la prezentul regulament.

*Articolul 2*Prezentul regulament intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 13 august 2013.

Pentru Comisie,
pentru președinte

Jerzy PLEWA

Director general pentru agricultură și dezvoltare rurală

⁽¹⁾ JO L 299, 16.11.2007, p. 1.⁽²⁾ JO L 157, 15.6.2011, p. 1.

ANEXĂ

Valorile forfetare de import pentru fixarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume

(EUR/100 kg)

Codul NC	Codul țării terțe ⁽¹⁾	Valoarea forfetară de import
0709 93 10	TR	138,1
	ZZ	138,1
0805 50 10	AR	89,8
	CL	100,4
	TR	70,0
	UY	107,6
	ZA	102,4
	ZZ	94,0
0806 10 10	EG	185,9
	MA	161,8
	MX	263,5
	TR	156,3
0808 10 80	ZZ	191,9
	AR	188,5
	BR	106,6
	CL	134,6
	CN	74,0
	NZ	136,5
	US	164,7
	ZA	110,9
0808 30 90	ZZ	130,8
	AR	177,3
	CL	146,4
	NZ	194,4
	TR	153,8
	ZA	110,4
0809 30	ZZ	156,5
	TR	146,5
0809 40 05	ZZ	146,5
	BA	47,7
	MK	61,9
	TR	83,7
	ZZ	64,4

⁽¹⁾ Nomenclatura țărilor stabilită prin Regulamentul (CE) nr. 1833/2006 al Comisiei (JO L 354, 14.12.2006, p. 19). Codul „ZZ” desemnează „alte origini”.

DECIZII

DECIZIA DE PUNERE ÎN APLICARE A COMISIEI

din 12 august 2013

privind sumele transferate în contul exercițiului financiar 2014 din programele naționale de sprijinire a sectorului vitivinicol către schema de plată unică, astfel cum se prevede în Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului

*[notificată cu numărul C(2013) 5180]***(Numai textele în limbile engleză, franceză, greacă, malteză și spaniolă sunt autentice)**

(2013/430/UE)

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

Având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 de instituire a unei organizații comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole („Regulamentul unic OCP”) ⁽¹⁾, în special articolul 103za, coroborat cu articolul 4,

întrucât:

- (1) Articolul 103n din Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 prevede că alocarea fondurilor Uniunii disponibile, precum și plafoanele bugetare aplicabile programelor naționale de sprijinire a sectorului vitivinicol sunt stabilite în anexa Xb la regulamentul respectiv.
- (2) În temeiul articolului 103o din Regulamentul (CE) nr. 1234/2007, statele membre au avut posibilitatea de a decide până la 1 decembrie 2012 dacă să acorde sprijin viticultorilor pentru exercițiul financiar 2014 prin alocarea drepturilor de plată în sensul titlului III capitolul 1 din Regulamentul (CE) nr. 73/2009 al Consiliului din 19 ianuarie 2009 de stabilire a unor norme comune pentru sistemele de ajutor direct pentru agricultori în cadrul politicii agricole comune și de instituire a anumitor sisteme de ajutor pentru agricultori ⁽²⁾.
- (3) Statele membre care intenționează să acorde sprijin în conformitate cu articolul 103o din Regulamentul (CE)

nr. 1234/2007 au comunicat sumele corespunzătoare. Din motive de claritate, Comisia ar trebui să publice sumele respective.

- (4) Măsurile prevăzute în prezenta decizie sunt conforme cu avizul Comitetului de gestionare a organizării comune a piețelor agricole,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Sumele transferate din programele naționale de sprijin prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 către schema de plată unică prevăzută în Regulamentul (CE) nr. 73/2009 pentru exercițiul financiar 2014 sunt menționate în anexa la prezenta decizie.

Articolul 2

Prezenta decizie se adresează Republicii Elene, Regatului Spaniei, Marelui Ducat al Luxemburgului, Republicii Malta și Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord.

Adoptată la Bruxelles, 12 august 2013.

Pentru Comisie

Dacian CIOLOȘ

Membru al Comisiei

⁽¹⁾ JO L 299, 16.11.2007, p. 1.

⁽²⁾ JO L 30, 31.1.2009, p. 16.

ANEXĂ

**Sumele transferate din programele naționale de sprijinire a sectorului vitivinicol către schema de plată unică
(exercițiul financiar 2014)**

(1 000 EUR)

Exercițiu financiar	2014
Grecia	16 000
Spania	142 749
Luxemburg	588
Malta	402
Regatul Unit	120

DECIZIA DE PUNERE ÎN APLICARE A COMISIEI**din 12 august 2013****de autorizare a prelungirii de către statele membre a autorizațiilor provizorii acordate pentru substanțele active benalaxil-M și valifenalat***[notificată cu numărul C(2013) 5184]***(Text cu relevanță pentru SEE)****(2013/431/UE)**

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Directiva 91/414/CEE a Consiliului din 15 iulie 1991 privind introducerea pe piață a produselor de uz fitosanitar ⁽¹⁾, în special articolul 8 alineatul (1) paragraful al patrulea,având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de abrogare a Directivelor 79/117/CEE și 91/414/CEE ale Consiliului ⁽²⁾, în special articolul 80 alineatul (1) litera (a),

întrucât:

- (1) În conformitate cu articolul 80 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009, Directiva 91/414/CEE continuă să se aplice substanțelor active pentru care s-a adoptat o decizie în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din Directiva 91/414/CEE înainte de 14 iunie 2011.
- (2) În conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din Directiva 91/414/CEE, în februarie 2002 Portugalia a primit din partea ISAGRO IT o cerere de includere a substanței active benalaxil-M în anexa I la Directiva 91/414/CEE. Decizia 2003/35/CE a Comisiei ⁽³⁾ a confirmat că dosarul este complet și că poate fi considerat ca îndeplinind, în principiu, cerințele privind datele și informațiile din anexele II și III la directiva respectivă.
- (3) În conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din Directiva 91/414/CEE, Ungaria a primit, în septembrie 2005, o cerere din partea societății ISAGRO SpA în vederea includerii substanței active valifenalat în anexa I la Directiva 91/414/CEE. Decizia 2006/586/CE a Comisiei ⁽⁴⁾ a confirmat că dosarul este complet și că poate fi considerat ca îndeplinind, în principiu, cerințele privind datele și informațiile din anexele II și III la directiva respectivă.
- (4) Confirmarea integralității dosarelor a fost necesară pentru a permite examinarea lor în detaliu și pentru a oferi statelor membre posibilitatea acordării de autorizații provizorii, pentru perioade de până la trei ani, pentru produsele de protecție a plantelor care conțin substanțele active respective, respectând, în același timp, condițiile prevăzute la articolul 8 alineatul (1) din Directiva 91/414/CEE și, în special, condițiile referitoare la

evaluarea detaliată a substanțelor active și a produselor de protecție a plantelor, în conformitate cu cerințele prevăzute în directiva menționată.

- (5) În conformitate cu dispozițiile articolului 6 alineatele (2) și (4) din Directiva 91/414/CEE, au fost evaluate efectele acestor substanțe active asupra sănătății umane și asupra mediului pentru utilizările propuse de solicitanți. Statele membre raportoare au transmis Comisiei proiectele lor de rapoarte de evaluare la data de 21 noiembrie 2003 (benalaxil-M) și 19 februarie 2008 (valifenalat).
- (6) În urma transmiterii proiectelor de rapoarte de evaluare de către statele membre raportoare, s-a constatat că este necesar ca solicitanții să furnizeze informații suplimentare și ca statele membre raportoare să examineze aceste informații și să își transmită evaluările. Prin urmare, examinarea dosarelor este încă în curs de desfășurare, iar evaluarea nu va putea fi finalizată în termenul prevăzut în Directiva 91/414/CEE, coroborată cu Decizia de punere în aplicare 2011/671/UE a Comisiei ⁽⁵⁾.
- (7) Întrucât, până în prezent, evaluarea nu a identificat niciun motiv de preocupare imediată, ar trebui să li se acorde statelor membre posibilitatea de a prelungi, cu o perioadă de 24 de luni, autorizațiile provizorii acordate pentru produsele de protecție a plantelor care conțin substanțele active în cauză, în conformitate cu dispozițiile articolului 8 din Directiva 91/414/CEE, pentru ca examinarea dosarelor să poată continua. Se preconizează că evaluarea și procesul decizional privind o eventuală decizie de autorizare, în conformitate cu articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009, pentru benalaxil-M și valifenalat vor fi finalizate în termen de 24 de luni.
- (8) Măsurile prevăzute în prezenta decizie sunt conforme cu avizul Comitetului permanent pentru lanțul alimentar și sănătatea animală,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Statele membre pot prelungi autorizațiile provizorii pentru produsele de protecție a plantelor care conțin benalaxil-M sau valifenalat pentru o perioadă care se încheie cel târziu la 31 august 2015.

Articolul 2

Prezenta decizie expiră la 31 august 2015.

⁽¹⁾ JO L 230, 19.8.1991, p. 1.⁽²⁾ JO L 309, 24.11.2009, p. 1.⁽³⁾ JO L 11, 16.1.2003, p. 52.⁽⁴⁾ JO L 236, 31.8.2006, p. 31.⁽⁵⁾ JO L 267, 12.10.2011, p. 19.

Articolul 3

Prezenta decizie se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 12 august 2013.

Pentru Comisie
Tonio BORG
Membru al Comisiei

AVIZ CITITORILOR

Regulamentul (UE) nr. 216/2013 al Consiliului din 7 martie 2013 privind publicarea electronică a *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene*

În conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 216/2013 al Consiliului din 7 martie 2013 privind publicarea electronică a *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene* (JO L 69, 13.3.2013, p. 1), de la 1 iulie 2013 numai ediția electronică a Jurnalului Oficial este autentică și produce efecte juridice.

În cazul în care publicarea ediției electronice a Jurnalului Oficial nu este posibilă din cauza unor circumstanțe neprevăzute și excepționale, ediția tipărită este autentică și produce efecte juridice în conformitate cu termenii și condițiile stabilite la articolul 3 din Regulamentul (UE) nr. 216/2013.

AVIZ CITITORILOR – MODALITATEA DE CITARE A ACTELOR

Începând cu 1 iulie 2013 modalitatea de citare a actelor s-a modificat.

Pentru o perioadă de tranziție, noua modalitate de citare va coexista cu cea veche.

EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) oferă acces direct și gratuit la dreptul Uniunii Europene. Acest site permite consultarea *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene*, inclusiv a tratatelor, a legislației, a jurisprudenței și a actelor pregătitoare ale legislației.

Pentru mai multe informații despre Uniunea Europeană, consultați: <http://europa.eu>

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

RO